

‘படைப்பாற்றல் கில்லாத சமூகம் எழுச்சிகொள்ளமுடியாது’

வணக்கம்.

அம்மா முதலாவது இதழினூடு உங்களோடு உறவாடுவதில் மகிழ்ச்சிகொள்கிறாள்.
அம்மா ஒரு “கையெழுத்துப்பிரதி”தான்.
இதன் வடிவம், வட்டம் எல்லாமே அத்தகையதுதான்.
என்ன, கைகள் கொம்பியூட்டர்களாக மாறிக்கொண்டிருக்கிற இயந்திரயுகத்தில் நாங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதால் அம்மாவும் இவ்வாறாக வெளிவருகிறாள். அவ்வளவுதான்.

அம்மாவிற்கு வந்துசேர்ந்த கதைகளுள் ஐந்து கதைகள் இதில் பிரசுரமாகின்றன.
அடுத்த இதழ். மேலும் படைப்புக்களோடு இக்கதைகள் பற்றிய விமர்சன இதழாகவே வெளிக்கொணர விருப்பம்.
எனவே அக்கறையுடையோர்களிடமிருந்து அபிப்பிராயங்கள் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றன.

சிறுகதை, வடிவம் பற்றிய ஆரோக்கியமான கருத்தாடல்கள் இன்னும் தொடர்ந்தவண்ணமே இருக்கின்றன.
ஆயினும், சுந்தரராமசாமியைத் தெரியுமா என்றால், யார்? எவ்வடம்? திருகோணமலைதானே என்றுகேட்கின்ற “தீவிர இலக்கியவாதி”களுடன் எல்லாம் நவீன இலக்கியம் பற்றிக் கருத்தாடி எம்மை வளர்த்துக்கொள்வதற்கு நிறையவே பொறுமை தேவை.

புலம்பெயர்குழலில் இன்னொருசமாச்சாரம்.
படித்துப்பட்டம் பெற்ற பட்டதாரிகள்போற் காட்சிதருகின்ற நாகரீக இளைஞர்களின் பொக்கற்றுக்களில் ஊரிலிருந்து வரும் கடிதங்கள் தவம்கிடக்கின்றன - வாசிப்பதற்கு ஆட்தேடி!
பத்திரிகைகளில் கொட்டைஎழுத்துக்களில் வரும் தலையங்கங்கள் எழுத்துக்கூட்டி உச்சரிக்கப்படுகின்றன.

ஆர்வமுள்ள இலக்கியக்காரர்களும் “இயந்திரப்பொறி”க்குள் சிக்குண்டு நைந்துபோய் விலகி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இப்படியான சூழலிந்தான் தமிழ் இலக்கியம்பற்றிக் கதைக்கவும் கற்கவும் வேண்டிஇருக்கிறது.

யதார்த்தம் பற்றியபுரிதலும், ஏற்றுக்கொள்ளலும் அடுத்தகட்ட நகர்வுக்கான முதற்படி. இன்றேல் வெறும் கனவுலகில் சஞ்சரிக்கவேண்டியது தான்.

இலக்கியம் மனித மனங்களைப் பண்படுத்தும்.
வாசகர்களுடன் நெருங்கி உறவாடி, மனிதப்பண்புகளைக்கிளறி, மானிடநேயத்தை வளர்த்தெடுக்கக்கூடிய படைப்புக்களே அம்மாவின் ஆன்மா.
படைப்புக்கள் பற்றிய விவாதத்தைத் தாண்டக்கூடிய கட்டுரைகள் - மொழிபெயர்ப்புக்கதைகளையும் தாங்கி நிற்க அம்மா விரும்புகின்றாள்.

இன்னும், புலம்பெயர்நாடுகளில் வளரும் இளைஞர்கள்பால் கவனத்தைச்செலுத்துவதும், அவர்களை இத்துறைநோக்கி ஈர்த்தெடுப்பதும் தமிழ்இலக்கிய உலகிற்கு மேலும் வளம் சேர்க்கும் எனக்கருதுவதால் அம்மா அவர்களையும் அரவணைத்துக்கொள்ள அவாவுகிறாள்.

மனோ.

(அம்மாவுக்காக.)

15. 3. 1997

தொடர்பு முகவரி :

S. Manoharan.

(Esc. E13)

210, Ave. 8 mai 1945

93150 Blanc Mesnil, France.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

‘எல வேட்டை’

- ஷோபாசக்தி

தேவன் கடையை

சுத்தம்செய்து மஞ்சள் தண்ணீர் தெளித்தான். பின்பு முதலாளியின் அழுக்குத் துணிகளை துவைத்துப் போட்டான். சாயங்காலமும், விடியற்காலமும் ஆகி முதலாம் நாள் ஆயிற்று.

பின்பு தேவன் :

முதலாளிக்கு ஓடியல் கூழ் குடிக்க ஆர்வம் உண்டான காரணத்தால் சந்தைக்குச் சென்று கலவாய்மீன் வாங்கிக் கூழ்காச்சினான். சாயங்காலமும், விடியற்காலமும் இரண்டாம் நாளாயிற்று.

பின்பு தேவன் :

மலையாய் கிடந்த புகையிலைக் குவியலுக்குள் புகுந்து அடசல், சச்சு, தரவளி பிரித்தான். சாயங்காலமும், விடியற்காலமும் இரண்டாம் நாளாயிற்று.

பின்பு தேவன் :

முதலாளி, பொலிஸ் நிலைய பொறுப்பதிகாரிக்கு விருந்து வைத்த காரணத்தால் மாட்டிறைச்சியும், ஈரப்பலாக்காயும், சாராயமும் படைத்து பொறுப்பதிகாரியின் வாந்தியை அள்ளிப் போட்டான். சாயங்காலமும், விடியற்காலமும் இரண்டாம் நாளாயிற்று.

பின்பு தேவன் :

நாட்டாமைகள் மூட்டைகள் இறக்க “குச்சி பிடித்து” கணக்குப் பண்ணினான். சாயங்காலமும், விடியற்காலமும் இரண்டாம் நாளாயிற்று..

பின்பு தேவன் :

“பஜாருக்கு” நிலுவைக்குப் போய்வந்தான். சாயங்காலமும் விடியற்காலமும் இரண்டாம் நாளாயிற்று.

ஏழாம் நாள் காலையிலும் தேவன் எழுந்து கடையின் முன்புறம் மேசைகட்டி ரத்தச்சிவப்பு “றம்புட்டான்” பழங்களை அடுக்கிவைத்து அடிவயிற்றால் குரல் எடுத்துக் கத்தினான். “லாபாய், லாபாய் மல்வான லாபாய் கிலோ ரூபியல் பாலுவாய். லாபாய், லாபாய் மல்வான லாபாய்...”

□

இவன் கடுமையாக யோசித்தான். இவன் பிரான்ஸிலிருந்து சிலோனுக்கு வந்த ஒரு கிழமையா பார்த்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறான். தேவன்ர பொழுது இந்த மாதிரித்தான் “ரண்” பண்ணுது. இந்தப் பெடியன் எப்ப படுக்கிறான், எப்ப எழும்பிறான் என்று இவனால் கண்டுபிடிக்க ஏலாமக்கிடந்தது. இவ்வளத்துக்கும் இவனின் கட்டிலுக்குகீழேதான் படுத்து எழும்பிறான் என்று கேள்வி. என்ன மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனாலும் பொடியனுக்கு பன்ரெண்டு, பதின்முண்டு வயதுதான் இருக்கும்.

இந்த வயசிலதான் இவனும் “மலிவன் விசுக்கோத்துப்” பெட்டிக்குள்ளே உடுப்புக்களையும் அடுக்கிக்கட்டி இடக்கையாலும், தேப்பன்காரன்ர கையை வலக்கையாலும் பிடிச்சுக்கொண்டு யாழ்தேவி ஏறி ஒரு செக்கல் பொழுதில்

அஞ்சிலாம்படி சந்தியில இறங்கினான். இப்ப தேவன் ஒருகிலோ பதினைஞ்சு ரூபா என்று விக்கிற றம்புட்டான் பழத்தை ஒரு கிலோ மூண்டு ரூபா என்று கத்தி வித்தான். தீபாவளிக்கு அம்மாவுக்கு சீலையும், யாவுக்கு எட்டுமுழ வேட்டியும் தங்கைச்சிமாருக்கு சட்டைத்துணியும் வாங்கிக் கொண்டு யாழ்தேவியை பிடிச்சு ஊருக்குப் போவான்.

இவன் ஊருக்கு வந்திறறான் என்று கேள்விப்பட்ட கையோட இவனைத்தேடி சகாயராசன் வந்திடுவான். கொழும்புக் கதைகளை கிண்டிக் கேப்பான். இவன் பஜார் நிலவரங்களையும், வெள்ளைத்துண்டு வியாபாரங்களையும் சொல்லச் சொல்ல கண்ரெண்டையும் நெத்திக்குள்ள செருகிக் கொண்டு கவனமா கேப்பான். பப்பாவிட்ட சொல்லி சின்னக் கடைக்குள்ள இருக்கிற “சகாயம் ஸ்டோரை” கொழும்புப் பக்கம் தூக்கிக் கொண்டு போகவேணும் என்றும் தான் யாவாரத்தை “டெவலப்” செய்வன் என்றும் சொல்லுவான்.

யாழ்தேவியும் ஓடாமல் போன ஒருநாள் கொழும்பு பத்தி எரிஞ்சுது! இவன் தப்பினன் பிழைச்சன் என்று கட்டின சாரத்தோட ஊருக்குப் போனான். காணியை பூமியை வித்து சுட்டு ஈபிள் ரவருக்கு கீழ் போய்க் குந்தினான்.

சகாயராசன் சாதிச்சுப்போட்டான். கொழும்பில இருந்து ஒரு ஜம்பது கிலோமீற்றர் தூரத்தில

கடற்கரையை அண்டின ஒரு சின்ன ரவுனில் “சகாயம் அண்ட் கோ” நிமிர்ந்து நிக்குது. நாட்டுப் பக்கத்து யாவாரிகள் வந்து மூட்டை மூட்டையாய் அரிசியும் கிழங்கும் அள்ளிக்கொண்டு போயினம். சில்லறை யாவாரமும் அமளியாய் நடக்குது. கடைக்குப் பின்னுக்கு சகாயராசனும் அவன்ர எடுபிடி தேவனும் தங்கிற வடிவான ஒருவீடு, ராச சீவியம். வாற ஆவணியில் ஆரோ எஸ்.பி. யின்ர மகள செய்யப்போறானாம் .

“லாபாய், லாபாய் . . .மல்வான கிலோ ரூப்பியல் பாலுவாய்....” தேவன் “தம்”கட்டிக் கத்திக்கொண்டிருந்தான். இவன் மெள்ள நடந்துபோய் தேவனுக்கு பக்கத்தில் நிண்டான். தேவன் இவனை அண்ணாந்து பாத்து சிரிச்சுப்போட்டு கேட்டான்” அண்ண எப்ப பிரான்சுக்கு திரும்பி பயணம் போறியள்?” இவன் பரிதாபமாய் சிரிச்சுக்கொண்டு கடைக்கு கொஞ்சம் தள்ளி கடற்கரை “சைற்றர்” தகரங்களாலயும், காட்போட் பெட்டிகளாலயும் - இணக்கின கொட்டில்கள் சும்மா பிராக்கு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பதான் அவள் வந்தாள்! முழங்கால் முட்ட பாவாடையும் மேலுக்கு ரீ சேட்டும் போட்டிருந்தாள். வயசு பத்து, பதினொண்டுதான் இருக்கும். தேவனுக்கு கிட்ட வந்து கண்ரெண்டையும் சுருக்கிச் சிரித்தாள்.

“தேவன் எனக்கு ஒரு றம்புட்டான் பழம் தருமா?” தேவன் இவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். இவன் இரண்டு பழம் பிடுங்கி அவளின்ர சின்னக்கையில் கொடுத்தான். ஒரு செக்கன் யோசிச்சவள் வேண்டிக்கொண்டு திரும்பவும் கண்ரெண்டையும் சுருக்கி சிரிச்சாள்.... “தேவன் இந்த புதிய ஆளு யாரு?” “ஏய் சுவர்ணமாலி இவர் பிரான்ஸில் இருக்கிறவர் முதலாளியின் கூட்டாளி சுவர்ணமாலி இரண்டு செக்கன் யோசிச்சுப்போட்டு சொன்னாள்...

“பித்தான் சலோப்”

இவன் ஏங்கி விறைச்சுப் போனான்! மடுமாதாவே! நம்மள திருப்பி அனுப்பேக்ககூட வலு மரியாதையா “மிசு நீங்கள் வந்து உங்கட அதிவிண்ணப்பம் ஜெனிவா சட்டத்தின் கீழ் இன்ன இன்ன காரணங்களால் நிராகரிக்கப்பட்ட பிறகும், நாங்கள் உங்களை நாட்டைவிட்டு வெளிக்கிட சொன்ன பிறகும் இதுகள் ஒரு சொட்டும் கணக்கில் எடுக்காம அடாத்தா பதின்மூன்று வரியம் பிரான்சில் இருந்திருக்கிறியள். ஆனபடியால் இன்ன இன்ன சட்டங்களுக்கு கீழ் நாங்கள் உங்களை நாடு கடத்துறம்” என்று சொல்லி “ரெஸ்பெக்டா” கூட்டிக்கொண்டு வந்து பிளேனில் ஏத்தி விட்டவங்கள். இத்தினை தூரம் கடந்து வந்தால் வந்த இடத்தில் இவள்பாவி படுதாசணத்தால கேளாக்கேள்வி கேட்கிறாள்! இவளுக்கு எப்படி பிரஞ்சு தெரியும்? எப்படித் தெரியும் . . ? விசாரிப்பம் எண்டால் அவள் சொன்ன வேகத்திலேயே ஓடிப்போய் ஒரு தகர கொட்டிலுக்க உள்ளிட்டிடாள்.

கடைக்குள்ள இருந்து வெளியே வந்த சகாயராயன், இவன்ர தோளில் கையைப்போட்டான். “மச்சி உள்ளுக்க வா தேத்தண்ணி குடிப்பம்” என்று உள்ளுக்கு கூட்டிப் போனான். கஷியர் பட்டறையில் இருந்தவர் எழும்பி நிக்க சகாயராசன் அதில் இருந்தான். இவன் சகாயராசனுக்கு முன்னுக்கு ஒரு ஸ்ருலை இழுத்துப்போட்டிட்டு இருந்தான். “அப்ப மச்சி எப்ப பயணம்?” இவன் ஓடி முழிசினான். இனி திரும்பி பிரான்ஸிற்கு போகஏலாது என்று சொல்ல யோசிச்சான். ஆனால் இவனுக்கு உண்மையா வெக்கமாக கிடந்தது. “இல்ல மச்சி உழைச்சுக் களைச்சுப்போனன், ஏதாவது இஞ்சயே தொழில் பாக்கலாம் என்று யோசிக்கிறன்.....” “ஹொந்தாய்எவ்வளவு வைச்சிருக்கிறாய்?”

மசிர்தான் கிடக்குது என்று இவன் மனசுக்குள்ள நொந்து போனான். உண்மையை சொல்லுவம். இனி பிரான்சுக்குப்போக விருப்பமில்லை என்று சொல்லுவம். குளிரும், பனியும் வெறுத்துப்போச்சு என்று சொல்லுவம், அலாமும், மெற்றோவும் அலுத்துப்போச்சு என்று சொல்லுவம், ஜவல் பட்டு உடம்பெல்லாம் பத்தி எரியுதெண்டு சொல்லுவம், எனக்கொரு வேலைதா! கஞ்சியோ, கூழோ குடிச்சுக்கொண்டு வன்னியில் இருக்கிற அம்மாவுக்கு மாசம் அறுநூறோ எழுநூறோ அனுப்பிக் கொள்ளுறன் என்று சொல்லுவம்... “முதலாளி எப்படி சுகம்?”

இவன் மெள்ள நிமிர்ந்து பார்த்தான். சுவர்ணமாலியும் ஒரு மனிசியும் நிக்கினம். சகாயராசன் உற்சாகப்பட்டான். “ஏய் என்ன பேபிநோனா இப்ப எங்களை எல்லாம் மறந்து போனாயா?” இல்லை முதலாளி பத்து நாளாய் சுகமில்லை அதுதான் இந்தப் பக்கம் வரேல்லை. “சரிசரி இப்ப என்ன?” பேபிநோனா சாடையா வெக்கப்பட்டாள்... “முதலாளி எனக்கு நூறுரூபாய்க்கு கொஞ்ச சாமான்கள் கடன் தருவிங்களா?” பேபிநோனாவிற்கு இல்லையென்று சொல்வேனா? என்று சகாயராசன் கண்ணை சிமிட்டினான். “ஏன்னோனா மகன் காசு அனுப்புறதில்லையா?” பேபிநோனா முகம் இறுகிப்போய் ரகசியம் பேசினாள். “காமினி இராணுவப் பயிற்சி முகாமிலிருந்து தப்பி ஓடிவிட்டானாம்” “ஏன்?” “தெரியவில்லை. ஆனால் அவன் இன்னும் இங்கு வரவில்லை...” சகாயராசன் கடைவாயில் சிரிச்சுக்கொண்டு கேட்டான் “சுவர்ணமாலி சம்பாதிக்கிறாள்தானே?” “இல்லை முதலாளி அவள் இப்ப கெஸ்ட் ஹவுசிற்கு போவதில்லை.

அவளின் அண்ணனுக்கு விருப்பமில்லை, எனக்கும் விருப்பமில்லை. நேற்றுக்கூட முதியான்சே புரோக்கர் வந்து அமரிக்கா சல்லிப்பாட்டி ஒன்று இருக்குது காலையில் விட்டுவிடுவான் என்றான். நான் சுவர்னமாலியை அனுப்பவில்லை” “பிறகு, பிறகு.....” சகாராசன் ரென்சன் ஆனான்.
“அன்னலட்சுமியின் மகளைக் கூட்டிப்போனான்”

இவனுக்கு எல்லாம் மெல்ல, மெல்ல விளங்குது. இந்த பிஞ்சு பிரஞ்சு சொல்லுற காரணம் விளங்குது. இந்த பிஞ்சு தூசணம் பேசுற காரியம் விளங்குது. யோ உத்தரிய மாதாவே எண்டு கத்திக் குழறலாம் போல கிடந்தது. மத்தியானம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கேக்க சகாயராசனிட்ட உண்மையை சொல்லுவமா எண்டு இவன் யோசிச்சான். சகாயராசன் ரசிச்சு சாப்பிட்டு முடிய கதைப்பம் எண்டு இவன் யோசிச்சான். திடீரென்று சாப்பாட்டுக் கோப்பை தேவன்ர முஞ்சிக்கு பறந்தது. “நாய்விட்டு நாயே எத்தின நான் சொல்லிப்போட்டன் சோத்துக்க மயிர் விழாமல் சமையெண்டு பரதேசி நாயே!” எட்டித் தேவனைப் பிடிச்ச சகாயராசன் சளார் பளார் எண்டு முகத்துக்கு அடிச்சான். சுவரோட சாத்திவைச்சு முழங்காலால தேவன்ர நெஞ்சில குத்தினான். விறுவிறு எண்டு வெளியில போனான். தேவன் அப்படியே சுவரோட சரிஞ்சு நெஞ்சைப் பொத்திக் கொண்டு விழுந்தான். கண் ரெண்டாலையும் ஓடுது. பல்லைக் கடிச்சுக்கொண்டு “என்ர அம்மா என்ர அம்மா” எண்டு அனுங்கினான். இவனுக்கு சகாயராசனை பிடிச்சு கொல்லவேணும் போல கிடக்கு. இந்த பச்சைப் பாலகனை போட்டு இப்படி வதைக்கிறான். இவன்போய்த் தேவனைத் தூக்கி இருக்கவைச்சான். தேவன் விக்கி விக்கி அழுகிறான்..

என்ன செய்ய, என்ன சொல்ல.....? எப்படி இவனைத்

தேத்தாறுது எண்டு இவன் யோசிச்சான். மெள்ள தேவன்ர கையைப் பிடிச்சு “அழாதையப்பு, வேலையெண்டா இப்பிடித்தான்” எண்டான். தேவன் அழுகையை நிற்பாட்டி இவனை உத்துப்பார்த்தான். “பிரான்சிலயும் இப்பிடி கன்னம் கன்னமா அடிப்பாங்களா...?” “இல்ல, இன்னும் அந்தளவுக்கு வரயில்லை....” “வந்து முண்டு வரியமாகுது சம்பளம் எண்டு ஒருசதமும் தாறார் இல்ல. கேட்டா ஊருக்குப் போகேக்க தாறன் எண்டுறார். டேணரி காட்டும் எடுத்துத் தாறார் இல்ல. ஜடெணரிகாட் இல்லாம் எப்படி ஊருக்குப் போறது?” என்ற அம்மா, என்ற அம்மாவெண்டு அழுதவன் திடீரென்று இவனைக் கேட்டான். “என்னையும் பிரான்சுக்கு கூட்டிட்டு போறியளா?” இவன் சும்மா தலையைத் தலையை ஆட்டினான். அது ஓமெண்ட மாதிரியும் கிடக்குது, இல்லையெண்ட மாதிரியும் இருக்குது .

பின்னரேக் கைக்கு தேவனுக்குக் காய்ச்சல் பிடிச்சிற்று. கொஞ்சம் வேளைக்கு வீட்டிற்கு வந்திற்றான். கட்டிலில் படுத்துக் கிடந்து குழம்பிக் கொண்டிருந்த இவனைப் பார்த்து இசக்கமில்லாமல் சிரிச்சுப்போட்டு பாயை எடுத்துப் போட்டு படுத்திட்டான். “தேவன் நித்திரையா...?” “இல்லை அண்ணன்...” “உன்ர அப்பா அம்மா எங்க..?” “போன வரியம் கொடிகாமத்தில் இருந்தவையளாம் இப்ப எங்கையெண்டு தெரியாது!”

கதவு தட்டிக் கேட்குது. தேவன் போய்த் திறந்தான். சகாயராசன் நிண்டான். “என்ன மச்சி படுத்திற்றியா? சரி சரி படு. நானும் படுக்கப் போறன் விடிய வேளைக்கு எழும்பவேணும்” எண்டு சொல்லிப் போட்டுத் தேவனைப் பாத்தான். தேவன் கையை நெஞ்சுக்கு குறுக்கால கட்டி காய்ச்சலில் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான். சகாயராசன் ஒரு சிரிப்புச் சிரிச்சான். சிவா கணைசன் தோத்தான் எண்டு

சொல்லிப்போட்டு தன்ர ருமுக்குப் போய்ற்றான். தேவன் லைற்றை நூத்துப்போட்டுப் போய்ப் படுத்தான். இவனுக்கு நித்திரை வரயில்லை. சகாயம் சரியா மாறிப்போனான்! எண்டு யோசிச்சுக் கொண்டு மெல்ல கண்ணயர்ர நேரத்தில வெளிப்பக்கத்து கதவு தட்டிக் கேட்குது!

“ஆர் அது?” ஆராயிருக்கும்! பொலிசோ? அடையாளஅட்டை கூட இல்லை. டிப்போட் பண்ணேக்க தந்த துண்டுதான் கிடக்குது. அதை வைச்சு நாக்கு வழிக்கிறதே! இவனுக்கு மிளகாய்ச்சாக்கு, நகக்கண்ணுசி, ரயர் எல்லாம் மண்டைக்குள்ள பிளாக் அண்ட் வைற்றில ஓடுது. சீ இருக்காது. சகாயத்துக்குத்தான் பொலிசில பயங்கர செல்வாக்கு இருக்குதாமே. இவன் தேவனைத் தட்டி எழுப்பினான். ரெண்டு பேரும் விறாந்தைக்கு வர, சகாயராசனும் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு வந்தான். தேவனைக் கதவைத் திறக்கச் சொன்னான்.

வெளியில் பேபிநோனாவும், சுவர்னமாலியும் இன்னொரு ஆளும் நிக்கினம். அந்த ஆள் அரிசிச் சாக்கால தலையைப் போத்திருந்தான். “ஏய் பேபிநோனா சனியனே என்ன இந்த நேரத்தில?” சகாயராசன் எரிஞ்சு விழுந்தான். “முதலாளி தயவுசெய்து சத்தம் போடாதீர்கள். உள்ளே வரவா?” பேபிநோனா கெஞ்ச சகாயராசன் தலையில் அடிச்சுக் கொண்டு போய்க் கதிரையில் இருந்து ஒரு சிகரெட்டை முட்டினான். இவனும் சகாயராசனிட்ட ஒரு சிகரெட் கேட்டுவாங்கி முட்டினான். இதுக்குள்ள அதுகள் முண்டுபேரும் வீட்டுக்குள்ள உள்ளிட்டுப் போட்டுதுகள். அந்த ஆள் முகத்தில் லுடியிருந்த சாக்கைக் கழட்டினான். “ஓ....காமினி நீ எப்ப இங்கு வந்தாய்?” சகாயராசன் முஞ்சியை தூக்கி வைச்சுக்கொண்டு கேட்டான்.

“முதலாளி மன்னிக்க வேணும்.... மகன் இங்கு வந்து ஜந்து நாளாகி விட்டது. வீட்டில்தான் ஒளிந்திருந்தான். பக்கத்து ரவணில “எலிவேட்டை” நடக்கிறதாம். அவர்கள் என்மகனைத் தேடி இன்றிரவு இங்கும் வரலாம். முதலாளி தயவுசெய்து இவனை இன்றிரவு மட்டும் உங்கள் கடைக்குள் ஒளித்து வைப்புகள். ஆமியோடு பொலிசும் வருகிறார்களாம் அவர்கள் உங்களை ஒருபோதும் தொந்தரவு செய்ய மாட்டார்கள். தயவு செய்யுங்கள் முதலாளி” “முடியாது எனக்கு இது வீண் பிரச்சனை” “முதலாளி அப்படிச் சொல்லக் கூடாது சேகுவரா குழப்பம் நடந்தபோது என்ன நடந்தது தெரியும்தானே? கையில் அகப்பட்ட மனிதர்களையெல்லாம் அடித்து விசாரிப்பார்கள். தோட்டம் முழுவதும் தேடக்கூடும். தோட்டத்தில் யார் வீட்டிலும் ஒளித்துவைக்க முடியாது. பொலிஸ் உங்களின் கூட்டாளிகள்தானே இங்கு வரமாட்டார்கள்”

பேபிநோனா கைகளை விரிச்சு கெஞ்சுறான். தூரத்தில் வாகனங்கள் உறுமிக்கொண்டு போகும் சத்தமும், ஒத்த வெடியும் கேட்குது. சகாயராசன் கண்ணை மூடிக்கொண்டு யோசிச்சான். கண் திறந்து காமினியைப் பார்த்தான். அந்த பதினெட்டு வயசு முழு ஆம்பிளை அழுது கொண்டிருந்தான்! பேபிநோனாவைப் பார்த்தான். அவள் அழ ரெடியா இருந்தாள். இப்ப சகாயராசன் சுவர்மாலியை பார்க்கிறான். மேல தேவமாதா சுருவத்திற்கு போட்டிருந்த நீலகலர் லைட் சரிஞ்சுபோய் சுவர்மாலியின் முகத்தில் ஸ்பொட் பண்ணுது. சுவர்மாலியையே உத்துப் பாத்துக்கொண்டு சகாயராசன் சொன்னான்...“சரி, சரி இன்று ஒருநாள் மட்டும் காமினி இங்கு ஒளிந்திருக்கட்டும். காலையில் கடைதிறக்க முன்பு போய்விட வேண்டும்” சகாயராசன் இப்ப தமிழுக்கு மாறினான்.

“தேவன் காமினியைக் கொண்டுபோய் ஸ்டோர் ருமுக்குள்ள வைச்சு பூட்டிப்போட்டுவா. மச்சி நீயும் ஒருக்கா கூடப்போய்ற்று வா.”

இவன் சரியெண்டு தலையை ஆட்டினான். காமினி திரும்பவும் சாக்குக்குள்ள தலையை விட்டான். தேவனும் இவனும் அக்கம் பக்கம் பார்த்து காமினியை கூட்டிக்கொண்டு இருட்டுக்க இறங்கிச்சினம். வீட்டிலிருந்து கடை ஒரு இருவது நுப்பது கவடுதான். இவன் மெல்ல காமினியிட்ட “ரோக்” போட்டான்.

“காமினிக்கு ஏன் ஆமிக்குப் போனது?” “எனக்கு ஒரு கட்டுமரம் சொந்தத்தில் தேவைப்பட்டது” காமினி முக்கை உறுஞ்சி அமுற சத்தம் கேக்குது. இவன் அதுக்குப் பிறகு ஒண்டும் கேக்கயில்ல. ஆளைக் கொண்டுபோய் ஸ்டோர் ருமுக்குள்ள பூட்டிவைச்சிட்டு இவனும் தேவனும் திரும்பி வந்திச்சினம். வீட்டை நெருங்க உள்ளூக்க பேபிநோனா அழுதுகேக்குது! இவன் உள்ள போகயில்ல வாசல்படியில் இருந்து இருட்டையே முறைச்சுப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தான். தேவனும் இவனுக்குப் பக்கத்தில் குந்தினான்.

இப்ப வாசல்கதவை துறந்துகொண்டு பேபிநோனா வெளியில் ஒத்தையா வந்தாள். இவையளோட ஒண்டும் பறையாம மெதுவா நடந்தவள் திடீரெண்டு வாசல் முத்தத்தில் குந்தியிருந்து மெள்ள விசும்பினாள். அப்பிடயே நிலத்தில் குப்புறவிழுந்து கிடந்து அழுகிறாள். இவன் நடுங்குற கையால மெள்ள கதவை நீக்கி உள்ளூக்குப் பார்த்தான்.

சகாயராசனுக்குள்ள சுவர்மாலி நசிஞ்சுபொய்க்கிடக்க அப்பிடயே அவள சுவரோட சேத்து நசிச்சுக்கொண்டு “ரூம்” கதவை திறந்து அவள இழுத்துக்கொண்டு போறான்.

இவனுக்கு இரண்டு பக்கத்து நெஞ்சிலேயும் நெருப்புபத்தி உசரத்துக்கு எழும்பி எரியுது. கைகாலெல்லாம் விறைச்சப்போகுது. எழுத்துக்கூட்டி மெள்ளச்சொன்னான். “நான் எப்பிடயாவது பிரான்சுக்குப்போயிடவேணும்” “போய் என்னையும் கூப்பிடுவீங்களா?” “ஓம் கட்டாயம்” தேவன் இருட்டுக்க ரெண்டு கண்ணும் மின்னச்சொன்னான். “நான் வந்து உழைச்சு சுவர்மாலியைக் கூப்பிடுவன்.

○

நியாயார்த்தங்கள்

- வாசுதேவன்.

நான் ஒரு நேர்மையற்றவன்!
நேர்மை என்ற பதத்தை
நேர்மறையாகப் பாவித்து
“நான் நேர்மையற்றவன்” என்று
ஒத்துக் கொள்ளக்கூட என்
நேர்மையின்மையை முழுதாக
ஏற்றுக் கொள்ளும் நேர்மை
என்னிடம் இல்லையென்பதையே
காட்டுகின்றதல்லவா? சுற்றிச்
சுழன்று சொல்வித்தை
காட்டாமல், சுத்தமாக நான்
ஒரு அயோக்கியன் என்று கூட
சொல்லியிருக்கலாம் தானே!
தந்திரமாக தப்பிவிட்டேன்

அவரவர் உபயோகிக்கும்
சொற்களையும், அச்
சொற்களை
உபயோகிப்பவர்களின்
செயற்பாடுகளையும் உற்று
நோக்கி, ஆராய்ந்து,
பகுத்தறிந்து பார்க்காதவர்கள்
இருக்கின்ற வரையிலும்
என்போன்றோர் பாடு
விழாக்கோலம் தான்

உதாரணமாக பாருங்கள்!
எனது இம்மாதச் சம்பளப்
பட்டியலில் என் தொழிற்
தகமையின் பெயர் மாற்றப்
பட்டிருக்கிறது. இதுவரை
காலமும் “சுத்தப்படுத்தும்
தொழிலாளி” என்று குறிப்பிடப்
பட்டிருந்ததற்குப்பதிலாக
இம்முறை நாகரீகமாக
“மேற்பரப்புத் தொழில்
நுட்பவாதி” என்று
குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.

என் தகமையை குறிக்கும்
சொற்கள் என்னவாக இருந்தால்
எனக்கென்ன?

நான் கூட்டித் துப்பரவு செய்யும்
தொழிலாளி. நேர்மையாக
ஆற்றும் தொழில் எதுவாக
இருந்தால் என்ன, அது
உயர்ந்த தொழில்தான் என்று
புத்திசாலிகள் கூறிக்கொள்ளும்
போது, அவற்றைக் கேட்கும்
போதெல்லாம் எனக்கு
எத்தனை ஆனந்தம். என்
நிலைக்குப் பொருத்தமான
எல்லாவற்றுடனும் நான் முற்று
முழுதான உடன்பாடுடையவன்.
நான் எவற்றுடன் எல்லாம்
உடன் படுகிறேனோ,
அவையெல்லாம்
நியாயமானவைதான் என்ற
நம்பிக்கையை ஒரு
விசித்திரமான நேர்மையுடன்
என்னுள் திணித்து
வைத்திருக்கிறேன்.
ஒவ்வொருவரும் எவ்வாறேனும்
தங்களுடன் சமாதானமாக
இருப்பதற்கு முயற்சிப்பதில்
என்னதான் தவறிருக்கிறது?

உதாரணமாக பாருங்கள்!
எனது வெள்ளைக்கார
முதலாளி எனக்கு முதலில்
வேலைக்கு சேர்ந்த சில
தொழிலாளிகளை விடவும்
எனக்குச் சிறிதளவு ஊதியம்
அதிகமாக தருகிறான். நான்
அவனிடம் செய்கின்ற
தொழிலால் அவனுக்கு அதிக
வருமானம் கிடைப்பதால் அல்ல!
மற்றைய தொழிலாளிகளை
எவ்வாறு என் முதலாளி
சுரண்டலுக்கு
உள்ளாக்குகிறான் என்று
எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது
என்று அவனுக்குத்
தெரிந்துவிட்டது. அவர்களை
நான் விழிப்பிற்கு உள்ளாக்கக்
கூடாது என்பதை
மறைமுகமாக என்னிடம்

விண்ணப்பித்ததுதான் இந்த
ஊதிய உயர்வு. வாங்கிக்
கொண்டு வாழாதிருந்து
விட்டேன்.

யதார்த்தமாக சிந்தியுங்கள்....
நான் வேறு என்னதான் செய்ய
முடியும்? சக்தொழிலாருக்காக
நான் கதைக்கப் போனால்,
அவர்களின் உரிமைக்காக
நான் வாய் திறந்தால்
என்வேலை போய்விடும்.
அவர்களின் நிலையில் ஏதும்
மாற்றம் ஏற்பட்டுவிடுமோ
என்றால் அதுவும் இல்லை,
பின்னர் எதற்காக நான் அல்லற்
பட்டுக்கொள்ள வேண்டும்?
என்னுடன் வேலை
செய்பவர்களில்
முக்காற்பங்கினர் இந்நாட்டில்
அந்நியர்கள். இந்நாட்டு
மொழியை வாசிக்க
அறியாதவர்கள், கொடுக்கும்
வெள்ளைத்தாளில் கும்பிட்டு
கையெழுத்திட்டுவிட்டு
கொடுப்பதை வாங்கிக்கொண்டு
செல்பவர்கள்.

இவர்களின் நிலைமையைப்
பார்க்கும்போது என்மனதில்
நிறைந்த பரிதாபம் உண்டாவது
என்னவோ உண்மைதான்.
ஆனால், என்னால்
இவர்களுக்கு சாதகமான
எதுவும் செய்யமுடியாதே!
இவர்கள் அதிகமாக பணிந்து
விட்டார்களோ என்று சந்தேகம்
எழத்தான் செய்கிறது.
இருக்கமுடியாது
இவர்கள் பணிவிற்குப்
பழக்கமடைந்து போயிருக்க

முடியாது. நான்தான் முட்டாள்தனமாக சிந்திக்கிறேன். ஒரு அநீதியிழைக்கும் முதலாளியிடம் அகப்பட்டிருக்கிறோமே என்பதைக்கூட உணராத இவர்கள், அவனுக்குத் தாங்கள் பணிந்து பழக்கப் பட்டுவிட்டார்கள் என்று எவ்வாறு உணர்ந்து கொள்ள முடியும்?

இது இயற்கையென்று ஏற்றுக்கொண்டுவிட்ட விடயங்களில் பின்னணிகளையும், தாற்பரியங்களையும் கிளறிப்பார்த்து, ஆராய்ந்து விமர்சனம் வழங்க இவர்களென்ன ஊரோடு ஒத்துப்போகத்தெரிந்தவர்களா? “ஊரோடில் ஒத்தோடு, ஒருவன் ஓடில் சிந்தித்தோடு” என்று எத்தனை தடவை படித்துப்படித்துச் சொல்லியாயிற்று! இவர்கள் என்ன ஞாபகசக்தியற்றவர்களா? அடக்குபவனை எதிர்பதற்குரிய முதல் நிபந்தனை, தான் அடக்குமுறைக்கு உள்ளாக்கப் படுகிறேன் என்ற உணர்வு தோன்றுவதுதான், அவ்வாறு இல்லாத பட்சத்தில் அடக்குபவன் மனிதனாக இருந்தாலும் கூட ஆண்டவனாக மதிக்கப் படக்கூடிய வாய்ப்புக்கள் அதிகம் உண்டு என்பது உண்மைதான் .

கழிவிறைச்சியை வாங்கியேனும் கறிசமைத்து உண்ண கடவுளைப்போன்று ஒரு முதலாளி வேலையும், ஊதியமும் தருகிறான் என்ற எண்ணத்தில் திருப்தியுற்று வாழ்பவர்கள் உண்மையை உணராதவர்களாக இருக்கக்கூடும். ஆனால் அயோக்கியர்களல்ல, அப்பாவிகள். தங்களின் அறியாமைக்கு

பலியிடுபவர்களில் தாங்களே முன்வரிசையில் நிற்கிறார்கள் என்பதைக்கூட புரியமுடியாதவர்கள்.

உலகம் தட்டையானது என்று எல்லோரும் நம்பிக்கொண்டிருக்கையில் ஒருவன் மட்டும் வந்து இல்லை அது உருண்டை என்று கூறியபோது, அவனை உயிருடன் எரிக்கவேண்டும் என்று கூறியவர்கள் எல்லோரும் அயோக்கியர்களாக இருந்திருக்க முடியாது. பொய்யை உண்மையென்று உண்மையாக நம்பி, அதற்காக எதை வேண்டுமானாலும் செய்யத்தயாராயிருப்பவர்கள் வேறு. பொய்யைப் பொய்யாக உண்மையென்று ஏற்று வயிறுவளர்ப்பவர்கள் வேறு.

உதாரணமாகப் பாருங்கள் ஒருநாள் சுரண்டலுக்குள்ளாகும் சக தொழிலாளி ஒருவனை அழைத்து, உனது வேலைநேரத்தில் சிலமணி நேரங்களுக்கு முதலாளி ஊதியம் வழங்காமல் விடுகிறான் என்று நீ கவனிக்கவில்லையா? என்று காதில் போட்டுவைத்தேன். அவன் அடுத்தநாளே சென்று முதலாளியுடன் சண்டைபிடித்து விடயத்தை வெளிவிட்டவன் நான்தான் என்ற விடயத்தையும் முதலாளிக்கு வெளிப்படுத்தி விட்டான். இந்தச் சக தொழிலாளி இதை வேண்டுமென்று திட்டமிட்டுத் தீர்மானமாகச் செய்யவில்லை. தனக்கு நன்மை செய்ய எண்ணிய ஒருவனுக்குத் தீமையுண்டாகும் என்று அவன் அறியவும் இல்லை.

இனி வருங்காலங்களில் இவ்வாறான ஒரு “தவறை” இழைத்தால் என்வேலை போய்விடும் என்று முதலாளி

என்னை முதலும் முடிவுமாய் எச்சரித்துவிட்டான்.

யதார்த்தமாக சிந்தியுங்கள்..... நான் யாரைக் காப்பாற்ற முடியும்? என்னால் என்ன செய்ய முடியும்? என் வயிற்றைக் கவனித்துக்கொண்டு வாழாதிருந்திடவேண்டியதுதானே! நாளையிலிருந்து நான் நேர்மையாக, மனித நேயம் பொங்கிவழிய, தியாக உணர்வுடன் வாழ்வதென்று தீர்மானித்து, அவ்வாறு வாழ்ந்தால், நாளை மறுநாளே உலகமெங்கும் விமோசனம் தோன்றிவிடுமா என்ன?

நான் என்பாட்டில் வேலை செய்கிறேன், என் ஊதியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு வீடு செல்கிறேன். மற்றவர்களைப்பற்றி எவ்வித கவலையும் கொள்ளாது நான் வாழ்ந்தது தவறுதான் .

யதார்த்தமாக சிந்தியுங்கள்..... நான் கவலைப்படுவதால் என்னதான் நிகழ்ந்துவிடப் போகிறது? எதுவுமில்லை. என்கையில் எதுவுமில்லை. என்னைக்கேட்டா எல்லாரும் எல்லாவற்றையும் நிறைவேற்றுகிறார்கள்? மற்றவர்களைப் பற்றி கவலைப்படுபவர்களைப்பற்றி எனக்கு அதிகமாகத் தெரியாதுதான். ஆனால், பட்டிகளைப்பற்றி கவலைப்படும் இடையர்களை நன்கு அறிவேன். பிறநலம் கருதியோ, அன்றில் சுயநலம் கருதியோ மற்றவர்களின் நிலையில் கவலையுறும்போது அது அவர்களுக்கு ஆபத்தையே விளைவிக்கும் என்றால் பின்னர் எதற்காக மற்றவர்களின் நிலையில் அக்கறை கொள்ளவேண்டும். அவர்களை எண்ணிக் கவலையுற வேண்டும்.

என்ன நான் சொல்வது
புரியவில்லையா ?
உதாரணமாகப் பாருங்கள்
உங்களுக்கு உண்மையைக்
கூறுவதில் என்னதவறிருக்கிறது.
என்னுடன் வேலை செய்யும்
சக தொழிலாளியான
இன்னொரு சிறந்த
நேர்மையான உழைப்பாளி,
இவனை எல்லோரும் எத்தனை
துன்பத்திற்கு
உள்ளாக்கிறார்கள்.
54 வயதாகியும் இந்தக்
கிழவனுக்கு இன்னும்
நிம்மதியில்லை. பதினேழு
வயதில் ஆபிரிக்காவிலிருந்து
பிரான்ஸிற்கு வேலைக்கு
வந்த இந்த கிழவன் அன்று
தொட்டு, இன்றுவரையும்
கூட்டித்துடைத்துக்கொண்டு
வாழ்க்கையை கொண்டு
செல்கிறான்.

மூவர், மூவராக குழுக்களாக
வேலையில்
ஈடுபட்டிருக்கும்போது இயங்குமு
கிழவனுடன் நான் வேலை
செய்வதும் உண்டு. ஒரு
மகனுக்குக் கூறுவதுபோல் தன்
வாழ்க்கையைப்பற்றி எல்லாம்
என்னிடம் விபரமாக கூறுவான்.
இத்தனை வருடகாலமாக
அடிப்படை ஊதியத்திற்குத்
தொழிலாற்றும் இயங்குமு,
வரி வட்டி என்று கட்டிவிட்டு
மிகுதியில் மலிந்தவிலை
இறைச்சியை உண்டு
வாழ்க்கையை உருட்டிக்
கொண்டிருக்கிறான்.

அடிக்கடி மாறிவரும்
மேற்பார்வையாளர்களின்
கட்டளைகள் அனைத்தையும்
நடுங்கியவாறு நிறைவேற்றும்
இயங்குமுவிற்ரு
வெள்ளைக்காரன் மீதுள்ள
உணர்வு பயமா, பக்தியா
என்றுகூட என்னால் புரிந்து
கொள்ள முடியவில்லை.
முதலாளியை குழுமைப்படுத்த
போட்டிபோடும்
மேற்பார்வையாளர்களின்

கடுங்களுக்குள் இயங்குமு
படும் இன்னல்கள் எல்லை
கடந்தவை.

கடந்த வாரத்திலிருந்து
இயங்குமு கிழவனும், நானும்
பத்திரிகைக் காரியாலயம்
ஒன்றில் கூட்டித் துடைக்க
பணிக்கப்படுகிறோம். பாரமான
காகிதக் கட்டுக்களை
ஓரிடத்திலிருந்து இன்னோர்
இடத்திற்கு தூக்கிக்கொண்டு
அடுக்குவது எமது
வேலையல்ல. இருப்பினும்
என்ன, அவ்வேலையையும்
நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பது
கட்டளை .

நான் மறுத்துவிட்டேன், கிழவன்
மறுக்கவில்லை.
கிழவனைத்தடுத்தால்
என்வேலை போய்விடும். பத்து
நாள்களுக்கு முன்னாலேதான்
கிழவன் இடுப்பு வலி தாங்காது
மருத்துவச் சிகிச்சை பெற்றது .
பாரம் தூக்கினால் மீண்டும்
நோயாளி ஆகிவிடுவேன் என்ற
உணர்வு இந்தக்கிழவனிடம்
இல்லையா?
சட்டதிட்டம் அறியாது
வாழ்க்கை முழுவதும் சகடை
தள்ளிக்கொண்டு துன்பத்தில்
உழலும் இக் கிழவனுக்கு
சடைமாதையா எத்தனை
தடவை ஆலோசனை
கூறியிருக்கிறேன்.
சாடைமாதையாக சொல்லும்
விபரங்களை இப்போது யாரும்
உள்வாங்கிக் கொள்வதாகப்
படவில்லை

யதார்த்தமாக சிந்தியுங்கள்....
நான் என்னதான் செய்ய
முடியும்?
மெலிந்து நோயுற்ற இந்தக்
கிழவன் தாங்கமுடியாத
பாரத்தைச் சுமந்துகொண்டு
குறுக்கும், நெடுக்குமாக நடந்து
தவிப்பதை எல்லோரும்தானே
பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்
காரியாலயத்தில்
மூலைக்குமுலை தமது பரந்த

வயிற்றை தடவியவாறு உலக
விடயங்களைப்பற்றி ஆராய்ந்து,
அவதானித்துக் கட்டுரைகள்,
செய்திகள் வரைந்து
கொண்டிருந்தபத்திரிகையாளரும்
பார்த்துக் கொண்டானே
இருக்கிறார்கள்! உலகமே
தங்கள் முதுகில் என்று
எண்ணி மிகவும் சிந்தையுடன்
சிந்தித்துத்துக் கொண்டிருந்த
இந்தப் பத்திரிகையாளரும் கூட
தங்கள் கண்முன்னால்
தவிக்கும் கிழவனைப்பற்றி
எதாவது அக்கறை
கொண்டார்களா?

யதார்த்தமாக சிந்தியுங்கள்.....
கிழவனால் என்னதான்
செய்யமுடியும்?
எல்லைகடந்த துன்பம், அதன்
காரணங்களை அறிந்து
கொள்ளும் வாய்ப்பை
அதற்குள் அகப்பட்டு'
போனவர்களுக்கு
வழங்குவதில்லை. அவ்வாறு
துன்புபவர்கள் தங்களது
துன்பமென்றால் என்னவென்று
ஊகித்துக் கண்ணீர்
வடிப்பவர்கள், மற்றவர்களின்
துன்பங்கள் சார்பாக தாங்கள்
கொண்டுள்ள துன்பகரமான
ஊகங்களிலிருந்து கண்ணீர்
வடிக்கின்றார்கள். மற்றவர்களின்
துன்பங்களினால் அல்ல.
ஆனால், ஊகிக்காமலும்
இருக்கமுடியவில்லை.
ஒவ்வொருவரின்
நியாயங்களுக்கும்
அவரவர்சார்ந்த அர்த்தங்கள்
இருக்கத்தான் செய்கின்றன .
அதனாலென்ன,
இப்பிரபஞ்சத்தில் சார்பு
நிலையற்றதென்று ஒன்று
உண்டா என்ன? அனைத்தும்
சார்பு நிலையானதே.

இயங்குமு கிழவன் இறைச்சி
வாங்கும்போது நான்
தடுத்திருக்கலாம். எதற்காக
தடுக்கவேண்டும்?
இங்கிலாந்திலிருந்து
நோய்ப்பிடித்த மாடுகளை

பிரான்ஸிலும் இறக்குமதி செய்ததையோ, அவற்றை உண்ணுவதில் மனிதருக்கும் அந்நோய் பரவி மரண ஆபத்தை விளைவிக்கும் என்பதையோ கிழவன் அறிந்திருக்கவில்லை, இதுபற்றிக் கிழவனுக்கு யாரும் எதுவுமே கூறவில்லை நாணும் கூறவில்லை.

மலிந்தவிலையான கழிவிறைச்சியை நேற்று வேலைமுடிந்து கிழவன் வாங்கிக் கொண்டு செல்வதை நான் பார்த்துக் கொண்டதான் இருந்தேன். யாரும் எதுவும் சொல்லாத வரையிலும் கிழவன் தினமும் கழிவிறைச்சியை மலிவு விலையில் வாங்கி உண்ணத்தான் போகிறான்.

சிலவேளை அவன் சில நாட்களில்.....

அதனாலென்ன ?

அவனுக்கு விடுதலை கிடைத்துவிடும்.

அவனின் துன்பங்கள் அனைத்திற்கும் நிவாரணம் கிடைத்துவிடும்.

அவனின் துன்பங்கள் மீதான எனது துன்பகரமான ஊகங்களிலிருந்து எனக்கு விடுதலை கிடைத்துவிடும். நான் ஒரு சுயநலவாதி! நான் ஒரு நேர்மையற்றவன்.

○

(இச்சிறுகதை பாரிஸிலிருந்து வெளிவரும் "மௌனம்" இதழுக்கும் பிரசுரத்திற்காக அனுப்பப்பட்டது)

K. Vasuthevan
22, Rue Jean Moulin,
94300 Vincennes,
France.

அம்மாவிற்கு வாழ்த்துக்களும்

ஆக்கங்களும் அனுப்பிவைத்த நண்பர்கள்....

அன்புள்ள அம்மாவிற்கு,

அம்மா! உனது பிள்ளைகள் தனிமையானவர்கள்! பெருமைப்படக்கூடியவர்கள்! வானத்திலிருந்து பொழிந்த மழை பூமியில் தாகத்தோடு இருக்கும் மரங்களின், வேர்களின் தவிப்பைத் தீர்த்துவைப்பதுபோல அவர்களாகவே உனது வளர்ச்சியில் அக்கறை கொண்டுள்ளார்கள். அதனால்தான் இன்று உன்னை அழகாக அலங்கரித்து சிம்மாசனத்தில் அமர்த்தியிருக்கிறார்கள்.

அம்மா உனது பிள்ளைகளில் சிலர் படித்த மேதைகளாகவும், இன்னும் சிலர் படிக்காத சிந்தனையாளர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். படிப்பு உயர்ந்ததுதான்! சிந்தனை சிறந்ததுதான்! ஆனால் எத்தனையோ படித்த சிந்தனையாளர்களின் கருத்துக்கள் பாமரமக்களை எட்டாமலே போய்விடுகின்றது. பல்லில்லாதவனுக்கு உணவைக்கூழாக்கிக் கொடுப்பதுபோல பெரியகருத்துக்களையும் எளிமைப்படுத்தி எழுதவேண்டியது அவசியமானது.

அம்மா! உனக்குப்பல பிள்ளைகள் இருக்கலாம். அதனால் எல்லாம் உனக்குப்பெருமையில்லை. உனது பிள்ளைகள் மற்றவர்பெருமைப்படும்படி இருப்பதில்தான் உனக்குப்பெருமை. அவர்களை அப்படி உருவாக்கவேண்டிய கடமை உனக்கிருக்கிருக்கிறது.

வெறும் புகழுக்காக, குத்துவிளக்காக உன்னைக்குறுக்கிக்கொள்ளாது, அம்மா! தெருவிளக்காக நீ ஒளிரவேண்டும்.

அம்மா! உன்னை வாழ்த்துகின்றேன்.

அன்புடன்

வண்ணை தெய்வம்.

212, Ave. 8 Mai 1945, 93150 Le Blanc Mesnil. France.

சிவலிங்கம் சிவபாலன்
14, Rue des Sablons,
75016 Paris.

தி. யோகராஜா
5, Edna Str,
Kings Wood,
2747 N.S.W.,
Australia.

ஜெய்சந்தர் (சுதன்)
France.

அம்மாவில் வரும் அனைத்துமுகவரிகளும் அம்மாவின் தொடர்பு முகவரிகளே!

நுளம்பு + நுளம்புகள்

அஸ்வதி-

முப்த்துமுன்று ருபா நாற்பது சதம்

கொடுத்துப்பெற்றுக்கொண்ட பயணச்சீடடைப் பொக்கற்றில் பத்திரப்படுத்திக்கொள்கிறேன். வண்டி வந்து நிற்கும் மேடையில் சனம் அலைமோதிக்கொண்டு நிற்கிறது. பெரும்பாலும் பரிச்சயமான முகங்கள்தான். எல்லாம் வெள்ளிமாலையில் கொழும்பிலிருந்து புறப்பட்டு பின்பு திங்கள் மத்தியானம் கொழும்பை வந்தடையும் முகங்கள். சந்தோசமுலாமும் துக்கமுலாமும் மாறிமாறியுசப்பும் முகங்கள். எங்களுக்கு நிறைய சம்பளமும்வேண்டும் நிறையலவும் வேண்டும் என நினைத்துக்கொள்ளும் மனிதர்கள். ஆனோடு ஆள் அறிமுகமானவர்களாக இருந்தாலும் யாரும் யாரையும் பார்த்துச்சிரித்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். “கோணர் சீற” பிடிக்கும்வரை எங்களுடைய நடவடிக்கைகள் அப்படித்தானிருக்கும்.

எனது சின்னஞ்சிறிய பையுடன் வசதியான ஒரு இடத்தில் நின்று கொள்கிறேன். வழமையான சமிக்கைகளின் பின் புகையிரதம் வருகிறது. சாதாரணமாக குடத்திலிருக்கும் தண்ணீரைச் சரித்து செம்பில் பிடித்துக்குடிக்கச் சோம்பேறித்தனம் காட்டும் எனக்கு எங்கிருந்து அவ்வளவு சுறுசுறுப்பு வந்ததோ தெரியாது. பாய்ந்து ஏறிக்கொள்கிறேன். அடுத்தகணம் “கோணர் சீற”நில் நான். ஏராளமான பெருமை. வெற்றிமேடையில் “காள் லாயில்” “ஸ்ரெபி கிரா.ப”, போன்றோர் நிற்கும்போது அவர்களுக்கு வராத பெருமை. “கோணர் சீற”நில் எனக்கு அருகில் இருப்பவரை ஏளனப்பார்வை பார்க்கிறேன்.

.....கிரார்ர்.....க்கக்..

“சீ... நிம்மதியாக ஒரு கனவு காணக்கூட இந்த நுளம்புகள் விடுகுதில்லை” போர்வையை இழுத்துக் காதுவரை முடிக்கொள்கிறேன். இந்த நுளம்புக்கு எனது காதுதானா கிடைத்தது. காற்பக்கமாகப் போய்நின்று பாடலாமே. என்னைப்படைச்ச கடவுள்தானே இந்த ஜந்துக்களையும் படைச்சிருக்கிறான். மோசமான பிரகிருதி. ஏன்தான் இப்படிச்செய்தானோ..... கடவுளே..... அட அதற்கும் அவனைத்தான் கூப்பிடவேண்டியுள்ளது.

ஈராக், ஜப்பான் “புட்போல்” ரீவியில் பார்த்துவிட்டு இப்போதுதான் வந்து படுத்தால் இந்த நுளம்பு விடுவதாயில்லை. நுளம்புச்சுருளைப்பத்தி வைக்கலாமென்றால்

...முடின அறையுள் புகை நிறைந்துஅது பெரிய தலைவலி... நுளம்பு வலையைப்போடலாமெண்டால்....அதனுள் படுத்தால் மூச்சு அடங்குவது போல.... இந்த நுளம்பு ஒருவாறு எனது நித்திரையைக்குளப்பிவிட்டுப் பாடிக்கொண்டிருந்தது.

நுளம்புகளிலும் இந்தப்பெண் இருக்கிறதே அது சரியான மோசம். ஆண் இனம் அங்கும் அப்பாவித்தான். இரத்தம் குடிப்பதில்லை. பூ, புல் பூண்டில் இருக்கும் தேனைக்குடிப்பதோடு சரி. பெண் நுளம்பு முட்டை உற்பத்திசெய்ய இரத்தம் தேவை. அதற்காக மனிதரையும் மற்ற விலங்குகளையும் எந்தவிதமான முன்னறிவிப்புமின்றிக் கடித்து இரத்தத்தைக்குடித்துவிடும். குடித்தால் பரவாயிலையே தன்னுடைய கூடாத கெமிக்கல் ஒன்றை எமது உடம்பில் விட்டுச்சென்றுவிடும். பறக்கும் ஜந்துக்களில் நுளம்பு கொஞ்சம் திறமைசாலி. தலை கீழாகவும் பறக்கும்.... மழைபெய்தால் துளிகளுக்கூடாகவும் பறக்கும். உலகத்தில் 2700 வகை நுளம்புகள் உள்ளது.

மனிதமனம் எத்தனை விடயங்களைச் சிந்திக்கும். நான் நுளம்பின் சரித்திரத்தைப்பிரட்டி நேரத்தை வீணடித்து விட்டேனோ? நித்திரையைக்கூட மறக்கவைத்துவிட்டான் எனது கதாநாயகன். இல்லை கதாநாயகி.

கிளாலியைக் கடந்தபோன அம்மா.... ஜேர்மனியில் அடிவாங்கும் பெரியம்மாவின் பிள்ளைகள்.... எனக்கிருக்கும் கடன் தொல்லை. ம்சும்.... எதைப்பற்றியும் நினைக்கக்கூடாது. இப்போது நான் உறங்கவேண்டும். மாலயன் தேட மறைதேட

வானவர் தேடநின்ற காலையும் சூடகக் கையையும்ஆ..... சனியன் கடித்தவிட்டதே..... ஆங்.... எங்கே விட்டேன்? கையையும்.....கையையும் கொண்டு கதித்தகிப்பு வேலை வெங்காலன் என்மேல் விடும் போது வெளிநில் கண்டாய் பாலையும் தேனையும் பாகையும் போகும் பணிமொழியே. நிம்மதி வேண்டும்போதெல்லாம் நான்பாடும் அபிராமி அந்தாதியைப்பாடிமுடித்தேன்.

காலில் கடித்தவள் காதிற்குள் தம்புரா
வாசித்துக்கொண்டிருந்தாள். “சீ... இதென்ன கை
ரச்சல் இப்படிக்க கஷ்டப்படுத்தி”

மளமளவென்று பாயையையும் தலையணையும்
எடுத்துக்கொண்டு அண்ணாவின்
அறையைநோக்கிச் சென்றேன்.

“எழும்புஎழும்பு.... உன்ர குறட்டச்சத்தம்
என்னால தாங்கேலாது. போய் உன்ர றூமில்
படு.....” சென்ற தடவை அண்ணா என்னை
வெருட்டியது சந்தர்ப்பம் தெரியாது நினைவில்
வந்து உறுத்தியது.

ரோசம்.

படுக்கை மீண்டும் எனது அறையிலேயே
போடப்பட்டது.

.....கிரர்ர்.....க்கக்..

ரோசத்தை நித்திரை வெற்றிகொண்டது.
மீண்டும் படுக்கையை எடுத்துக்கொண்டு
புறப்பட்டேன். என்னையே எனக்குத்தெரியாத
இருட்டு. கண்ணை மூடிக்கொண்டே நடக்கலாம்.
முதல் மோதல் கதவுடன். தொடர்ந்து செற்றி....
டைனிங்ரேபிள்.....கதவு....

அட இது பாத்தூம். இடது பக்கம் திரும்பினால்
அண்ணாவின் அறை.... படார். திரைச்சீலையில்
தடக்கி விழுந்தேன். இதைவிட நுளம்பே
பரவாயில்லை.

அறையினுள் படுக்கையைப்போட்டேன்.

“ஆரது”

“நான் அண்ணா. அங்கை நுளம்பு”

“சரி படு.... குறட்டை விடாதை” ஆழ்ந்த
உறக்கத்திலும் அண்ணா ஒருதடவை
சிரித்தான். புரியவில்லை.

“அப்பாடா” கண்ணை மூடாமலே தூக்கம்
வந்தது.

கிரர்ர்.....ர்ர்ர்.....

இங்கேயும் அதே நிலமைதான். கொஞ்சம் கூட
என்றும் சொல்லலாம். நாலைந்துபேர்
கோஷ்டிகானம் இசைத்தனர். அபசுரமாய்
இருந்தது. அண்ணா சிரித்ததற்கு இப்போது
அாத்தம் புரிந்தது. ஆனால் அவன்
நிம்மதியாகத்தாங்குகிறான். என்னால் முடியாது.
எனது அறை எவ்வளவோ பரவாயில்லை.
படுக்கையைச்சுற்றிக்கொண்டு மீண்டும்
புறப்பட்டேன். எண்பத்திஏழில் பெட்டி
படுக்கையுடன் வல்லை வெளியில் சென்றது
நினைவுக்கு வந்தது.

“எனது அறை நுளம்பு பாடும்பாட்டை
ராகம்பிரித்து ரசிப்பதைத்தவிர வேறு
வழியில்லை. அண்ணாவின் அறை
நுளம்புகளைத் தாங்கமுடியாது.

எனது அறையில் சென்று படுத்துக்கொண்டேன்.

கிரர்ர்.....ர்ர்ர்.....

இது காம்போதி..... இது கிர்வாணி..... இது
கானடா....

சபாஷ்.... பலே....

"Aswathy"

M. Maheswaran
53, Viveganantha Road,
Colombo - 6, Sri Lanka.

படைப்பாளிகளுக்கு!

கணனி வசதியுள்ளவர்கள் உங்கள்
ஆக்கங்களை கணனி மூலம் பதிவுசெய்து
அனுப்புவீர்களானால் வேலைப்பளுவினைக்
குறைப்பதற்கும், குறிப்பாக
எழுத்துப்பிழைகளைத் தவிர்ப்பதற்கும்
உதவியாக இருக்கும்.

ஆடுத்த இதழ் வைகாசி '97 ல் வெளிவரும்.

இவ்விதழினை கணினிமூலம் பதிசெய்துதவிய
நண்பர் ஜெய்சந்தர் (சுதன்).

‘போய் வருகிறேன்’

- புவனன்.

அடிக்கடி கனவுகள் கண்டேன். கனவுகள் கோரமாகவும், கொடுமையாகவும் இருந்தன. பாதியில் முறிந்த கனவுகள் கூட திரும்பதிரும்ப தொடர்ந்தன.

அப்பா வந்தார். இடையில் குறுக்கிட்டுக்கொண்டு குழறியபடி அம்மா ஓடினா. இலைகளே இல்லாத ஆலமரமொன்றின்கீழ் பிச்சைப்பாத்திரங்களோடு உறவுகள் வரிசையாய்க்கிடந்தன. எல்லோரும் நிழலுக்கு அடிபட்டார்கள். மாமா அப்பாவை உதைத்தார். அத்தானும் பெரியப்பாவும் கடிபட்டுக்கொண்டார்கள். அம்மாவின் காது பிய்ந்து தொங்கியது.

அப்பா திரும்பத்திரும்ப வந்தார். மாரடைப்பால் அவஸ்தைப்பட்டார். உதவிக்கு யாருமே வரவில்லை. நிலத்தில் கிடந்து உருண்டார். புழுப்போற் துடித்தார். எவ்வளவோ முயற்சித்துப்பார்க்கிறேன். என்னால் எதுவுமே முடியவில்லை. கனவு. எல்லாமே கனவு. நிஜமான கனவு....

நேரம் நெருங்க நெருங்க மனசு அந்தரித்தது. காலையிலிருந்து எதுவுமே ஓடவில்லை. தேவையான பொருட்கள் எதுவும் தவறப்பட்டுவிடாது மூன்றுநாட்களுக்கு முன்னதாகவே அடுக்கி ஆயத்தமாக வைக்கப்பட்டிருந்த தோற்பை, மேசையில் ஆயத்தநிலையில் கிடந்தது.

அன்றையதினம் முழுவதும் எனது பிரதிநிதி அந்ததோற்பைதான். வீட்டிலுள்ள அனைவரும் என்னுடன் உறவாடமுடியாதநிலையில் தோற்பையுடன் உறவாடிக்கொண்டிருந்தனர். என் தங்கை அடிக்கடி தோற்பையைத்தொட்டுப்பார்ப்பதும் பின் தலையிலும் நெஞ்சிலும் கையாற் தொட்டுக் கும்பிடுவதுமாக இருந்தாள். அவள் சரியான கடவுள் பக்தி. பக்தி என்பதைவிட பயம் என்பதே உண்மை. என்னை எப்படியாவது காப்பாற்றி சுவில் கொண்டுபோய்ச்சேர்த்துவிடும்படி கடவுளிடம் மன்றாடிக்கொண்டிருந்தாள். யாருக்குத்தான் பயமிருக்காது! ஐந்தாம் வகுப்பு படித்துக்கொண்டிருக்கும் போது ஒருமுறை அப்பாவுடன் கொழும்புக்குப்போனது. பின் வங்கி

ஒன்றிற்கான பரிசைக்காக விண்ணப்பித்து கொழும்பு போய்வந்தது. இப்போது சுவிலிற்கான பயணம். யாழ்ப்பாண எல்லைக்குள்ளேயே எங்காவது முலைக்குள் கொண்டுபோய் விட்டால் பேந்தப்பேந்த முழிக்கிற ஒரு சிறுவன் எப்படி? கொழும்புபோய்ச்சேர்ந்து பிறகு விமானம் ஏறி..! எல்லாம் கொழும்பிலிருக்கும் என்னுடைய ஒரே நண்பனை நம்பித்தான். அந்த ஒரேமுறை கொழும்புபோய் வந்த நேரத்திலும் அவன் கடவுள்போல இருந்தான்.

அம்மா சுற்றும் முற்றும் என்னைப்பார்த்து விட்டு மெதுவாக பலகாரம் போல் ஒன்றைக்கொணர்ந்து தோற்பையினுள் திணித்தாள்.

“எத்தின தரம் சொலந்து உதுகள் ஒண்டும் தேவையில்லையெண்டு” எரிந்து விழுந்தேன். “இல்ல ராசா அது பெரிசா ஒண்டுமில்லை நாலைஞ்சு பயித்தம் பணியாரம், உனக்குப்பிட்யாட்டி உன்ர சினேகிதனிட்ட குடுத்திட்டுப்போடி” அம்மா தயங்கிய படி,கெஞ்சினாள்.

நான் ஏன் அப்படி நடந்துகொண்டேன்? வீட்டில் எல்லோருமே என்னைக்கண்டு வெருண்டார்கள். கடந்த ஒருவருட காலமாக வீட்டில் எவருடனும் கதைத்துக்கொள்வதில்லை. அம்மாவுடன் கூட கதைத்துக்கொள்வதில்லை என்றால் பாருங்களேன்!

குடும்பத்தில் ஒரே ஆண்மகன் என்றகாரணத்தால் மட்டுமல்ல வேறும்பல காரணங்களும் இருக்கலாம்! எல்லோரும் என்மீது அளவுகடந்த பாசத்தை பொழிந்தார்கள். அவர்கள் கிட்ட நெருங்க நெருங்க நெருங்க நான் விலகிவிலகி போய்க்கொண்டிருந்தேன். எனக்கு வெறுப்பு. எல்லாவற்றிலுமே வெறுப்பு. இருட்டை நேசித்தேன். இருட்டுக்குள் இருந்து நீண்டநேரமாக யோசித்துக்கொண்டிருப்பது எனக்கு அலாதி பிரியமாக இருந்தது.

என்னை விட ஒரேவயதுமட்டும் முத்தவளான அக்காமட்டும் என்னுடன் கதைத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் ஒரு நகைச்சுவைப்பேர்வழியும் கூட. எப்படியாவது என்னைக்கதைக்கவைப்பதில் வெற்றி

கொண்டாள். ஆயினும் அவள் உறவும் கடந்த முன்றுநாட்களாக துண்டிக்கப்பட்டுவிட்டது.

வீட்டின் முன்முற்றத்தில் ஆறு முந்திரிகைக்கொடிகளை அப்பா நட்புருந்தார். கொடிகள் பெரிதாக வளர்ந்ததாக இல்லை. ஆனாலும் கொடிகளுக்குப்போட்டிருந்த பந்தல் மட்டும் கொங்குநீற்றுத்தாண்களோடு பெரும் அமாக்களமாக இருந்தது. ஏழு வருடங்களுக்கு மேலாகியும் பின் நான்கு மரங்களும் ஓரளவுக்குச்சடைத்து வர முதல் இருமரங்களும் அசையவேஇல்லை. ஏழாவது வருடமும் அதே நிலைதான். எனக்குச்சகிக்க முடியவில்லை.

முன்று நாட்களுக்கு முன்னர் முடிவெடுத்தேன். ஆனாலும் அப்பாவிடம் அனுமதி வாங்கவேண்டும் என்ற பயமும் இருந்தது. அப்பா ஏதோ அலுவலில் நின்றார். நான் எங்கோ பார்த்தபடி, “உந்த முன் ரெண்டு முந்திரிக்கொடியளையும் பிடுங்கிப்போட்டு பந்தலையும் கழட்டிவிடப்போறேன்” என்றேன். சிறிய இடைவெளிக்குப்பிறகு “கம்பியள் கறள் பிடிச்சுப்போயிருக்கு, கவனம்” என்றுமட்டும் குரல் வந்தது. அவரும் தன்பாட்டுக்குப்போய்கொண்டிருந்தார். பிறகென்ன! உடன் காரியத்தில் இறங்கிவிட்டேன்.

தொடங்கிய பின்தான் வேலையின் கனதி தெரிந்தது. எதுவுமே அப்படித்தானே! தொடங்கியாயிற்று. இடைநடுவிலும் விடமுடியாது. முக்கிக்கொண்டிருந்தேன். வாழ்க்கையின் எல்லாவெறுப்பும் முந்திரிகைப்பந்தலின் மேல் கவிழ்ந்தது. ஏணி சரிந்தது. அக்காவை உதவிக்குக் கூப்பிட்டேன். ஏணியைப்பிடித்துக்கொண்டிருந்த அக்கா அம்மாவுடன் ஏதோ முஸ்பாத்தி பண்ணினாள். திரும்பவும் ஏணி சரிந்தது. கையிலிருந்த குறட்டினால் ஏய்! என்று கடிந்தபடி ஒருதட்டுத்தட்டினேன். அவ்வளவுதான். அக்கா துடித்தாள். கை வீங்கிவிட்டது. நல்ல வேளை அப்பா இல்லை. அக்காவின் உறவும் முறிந்தது.

மேசையிலிருந்த எனது தோற்பையைக்காணவில்லை. அம்மாவும், அக்காவும், தங்கைச்சியுமாக குசினிக்குள் வைத்து ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டிருந்தனர். தங்கைச்சி பையினுள் உள்புறங்களெல்லாம் வீபூதியால் தடவிக்கொண்டிருந்தாள். அம்மா இன்னும் ஏதோ பலகாரம் திணிக்க முயன்றுகொண்டிருந்தாள். அக்காவின் கை இன்னும் வீங்கிப்போய்த்தான் இருந்தது. என்னைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டித் திருதிருவென முழித்தனர்.

“எத்தின தரம் சொல்றது என்ற சாமான்களில் கைவைக்கக்கூடாதெண்டு” பையைப் பிடுங்கிக்கொண்டுபோய் பழையபடி மேசையில் வைத்தேன்.

பெரியப்பா வீட்டுக்கு வந்தார். எல்லோருக்கும் நல்லசந்தோசம். என்னுடன் கதைப்பதற்கு ஒரு தொடர்பாளர் கிடைத்து விட்டார்.

“சுவிஸில்தான் எங்கட மார்க்கண்டன்னென்ற மோனும் இருக்கிறான், அவன் என்ன உதவியும் செய்வான், ஒண்டுக்கும் யோசிக்கத் தேவையில்லை” பெரியப்பா அப்பாவை ஆறுதல் படுத்தினார். “பேர்லின்ல இருந்து சுவிசுக்கு களவாய்த்தான் போகவேணுமாம். சிலவேளை பிடிச்சால் திருப்பியும் அனுப்பிப்போடுவாங்களாம்! உண்மையே தம்பி?” அடக்கிவைத்திருந்த சந்தேகத்தை தீர்த்துக்கொள்ள அம்மா சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டாள். “ஆர் சொன்னது?” “கனகம்மாவுக்குக் கடிதங்கள் வாறது தானே!” “கனகம்மாவுக்கு வேறவேலையில்ல. ஓ! அவ ஜேர்மனியில இருந்து போன கிழம்தானே வந்தவ” தங்கைச்சிக்குத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. மெதுவாக சாமியறைக்குள் நழுவினாள்.

“இல்ல, என்ற சினேகிதன் எல்லாம் விபரமாய் எழுதினவன். அப்பிடி ஏதாவது நடந்தால் அதுக்கான ஒழுங்குகளும் தான் செய்வதாக எழுதியிருக்கிறான். ஒண்டுக்கும் யோசிக்கத்தேவையில்லை” “உவள் கனகம்மாவுக்குச் சும்மா ஊர்வம்பு கதைக்கிறதானே வேலை! உவளுக்கு என்னத்துக்குத் தேவையில்லாத கதையள்” எல்லோரும் ஒருபாட்டம் கனகம்மாவைத் திட்டித்தீர்த்தார்கள்.

“நாட்டு நிலமை சீரா இருந்தா நான் ஏன் என்ற ஒரேசெல்லத்தைப்பிரியப்போறேன். உப்பிடி கண்காணாத தேசத்துக்கு அனுப்பித்தான் உழைப்பெடுக்கவேணுமே?” நிலையில் சாய்ந்தபடி அம்மா நெஞ்சுருகினாள். அப்பாவுக்கும் சங்கடமாக அவரும் எழுந்து முற்றத்துக்கு நடந்தார்.

நான் வெளிநாடு போவது தொடர்பாக உண்மையில் எவருக்கும் உடன்பாடில்லலைத்தான். அம்மா வெளிக்கு சும்மா கதைத்துத்திரிந்தாலும் என்னைப்பிரிவதில் அம்மாவுக்கு எதுவித இணக்கமும் கிடையாது. ஆனாலும் அடிக்கடி இலங்கைஇராணுவத்தின் சுற்றிவளைப்புக்கள்-கைதுகள் அம்மாவை வெருட்டின. தவிரவும் முன்றுமாதத்திற்கு முன்னர் நடந்த இன்னொரு சம்பவமும் அம்மாவை இம்முடிவுக்குத்தாண்டியது.

அது ஒரு மாலைநேரம். மம்மல் பொழுது. ஆறு அல்லது ஏழு இராணுவ வாகனங்கள் எமது வீட்டுக்கு அண்மையாக வந்து நின்றன. வீடுகள் குறைவான, அந்த தோட்டப்பகுதிக்குள் இளைஞன் என்று சொல்லிக்கொள்ள நான் ஒருவன்தான்.

“அம்மா ஆயிரக் நிக்குது. அண்ணை எங்க”
தங்கை கத்தினாள்.

“தம்பி ஆயி வருது ஓடு! ஓடு!!” அம்மா
ஈனக்குரலெடுத்தாள்.

பாடசாலை விளையாட்டுக் கைகொடுத்தது.
பின்வளவு முள்வேலி. முன்றறை அடி உயரம்.
காற்றறைக்கிழித்து வேலியில் முட்டாமலே
தாண்டினேன். நான் ஓடியவேகத்தை எனது
பதட்டத்தையும் அம்மா இமை வெட்டாமலே
நடுக்கத்துடன் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

ஆயி வரவில்லை. ரக் போய்விட்டது.

ஆனால் அம்மாவுக்கு மட்டும் முளை
குடையத்தொடங்கிவிட்டது.

“இவன் ஏன் இப்பிடி நடுங்கினவன்?”

இவனுக்கும் இயக்கத்துக்கும் ஏதாவது
தொடர்புகள் இருக்குமோ? சீ! இருக்காது என்று
தன்னைச்சமாதானப்படுத்திக்கொண்டாலும் எனது
மர்மமானபோக்கு அம்மாவுக்குச்சந்தேகத்தைக்
கொடுக்கவே செய்தது.

நேரில் கேட்கத்தயங்கினாள். அப்பாவும்,
அம்மாவும், அக்காவும் மாநிமாறி குசுகுசுத்துத்
திரிந்தார்கள். கடைசியில் அரைகுறையில்
ஆடிக்கொண்டிருந்த முடிவு உறுதியானது.

“எங்க யெண்டாலும் என்ற பிள்ள உயிரோட
மட்டும் இருந்தால் போதும்” அம்மா முக்கைத்
துடைத்துக்கொண்டாள்.

எனக்கும் அந்தநேரம் அம்மாவைக்கட்டிப்பிடித்து
அழவேண்டும்போலிருந்தது.

ஆனாலும் வைரமாகி வெறித்தபடி இருந்தேன்.

எனக்குத்தெரியும் அம்மா என்று ஒருசொல்
என்வாயிலிருந்து உதிர்ந்தாலே போதும். அம்மா
வெம்பி வெடித்துவிடுவாள். கடந்த

ஒருவருடத்துள் எத்தனை தடவை

என்னைக்கெஞ்சியிருப்பாள். “நான் பிள்ளை

பிள்ளை என்று எவ்வளவு
பாசத்தைப்பொழியிறன், நீ என்ன அம்மா எண்டு
கூப்பிடுறாயில்லை என்னடா!”

அம்மா ஆவேசமாக அழுதுபார்த்தாள்.

நான் மசியவில்லை.

அம்மா ஒருநாள் என்னுடன்

சண்டைபோட்டுக்கொண்டு என்னைத்தன்னுடன்

கதைக்கவேண்டாம் என்று சொன்னதுமட்டும்

தான் காரணமா? இல்லை எல்லோருடனும்

அப்படித்தான் நடந்துகொண்டேன். எனக்கே

புரியாத ஓர் மனநிலை என்னிடம்

குடிகொண்டிருந்தது.

பெரியப்பா வாழ்த்தி வீடைபெற்றார்.

ஆறுமணி பஸ் எடுத்தால்தான் எல்லாம்

சரியாகும். ந்தரை மணிக்கே தயாரானேன்.

தோற்பையைத்தூக்கிக்கொண்டு வாசலுக்கு

வந்தேன். எல்லோரும் வாசலில் நின்றார்கள்.

முன் முந்திரிகைப்பந்தல் கழற்றியவீடு

வெளிப்பாக இருந்தது. ஒட்டிப்போயிருந்த

எங்கள் வீட்டு அல்ஷேசன் நாய்க்கும்

விளங்கிவிட்டது. ஓடிவந்து காலை நக்கியது.

நல்லவேளை எங்கள் மற்ற ஊர்நாய்-ஜிம்மி

ஆறுமாதத்திற்கு முன்னால்

செத்துப்போய்விட்டது. காலை நக்கியது

ஜிம்மியாக இருந்ததிருந்தால் நிச்சயம் அழுதே
இருப்பேன். ஜிம்மி எங்கள் வீட்டில் ஆறாவது
ஜீவனாகவே சீவித்தது. அப்பாவின் மடியிலேயே
அது அதிகநேரத்தைச்செலவழித்தது. ஒரு நாள்
அது திடீரென்று விதை வெடித்து
இறந்துவிட்டது. மனித இழப்பைவிட அது
எமக்குப்பெரிதாகவே இருந்தது.

அதற்குப்பிறகுதான் இந்த அல்ஷேசன் நாயை
அப்பா கொண்டுவந்தார். எனக்கு ஏனோ
அதைக்கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை. அதற்கும்
ஏதோ வருத்தம். எவ்வளவு சாப்பாடு
வைத்தாலும் அது உருப்படவில்லை. அப்பா
சின்னக்கடையில் மாட்டுச்சவ்வு வாங்கிவைத்தும்
பார்த்தார். அது ஒட்டியாகவே இருந்தது.
அதைத் தடவிக் கொடுத்தேன்.

நான் இப்போ எல்லோருக்கும் பயணம்
சொல்லவேண்டி இருந்தது. எப்படிச்சொல்வது?
அம்மா கிறில் கம்பிகளுக்குடாக.....
கண்களிலிருந்து ஒழுக்கிக்கொண்டிருந்தது.
அக்காவும் தங்கச்சியும் வெளியில்
வந்துவிட்டார்கள். அப்பா சைக்கிள் துடைக்கும்
பாங்கில் என்னை அவதானித்தபடி இருந்தார்.
எல்லோரும் என் சொல் உதிர்வுக்காகக்
காத்திருந்தனர். இந்த நேரத்தில் போய் நான்
அப்பா, அம்மா, அக்கா, தங்கைச்சி என்றாலே
போதும். அடக்கிவைத்திருந்த பாசமெல்லம்
வெடித்துச்சீறியிருக்கும். நிலைமையை
உணர்ந்துகொண்டு எல்லோருக்கும் பொதுவாக
“போட்டு வருகிறேன், போய் கடிதம்
போடுகிறேன்” என்றேன். எல்லோரும்
கவனமாகப்போய்ச்சேரச்சொன்னார்கள். அதிகம்
கதைக்க அவர்களாலும் முடியவில்லை. அப்பா
தான் சைக்கிளில் கொணர்ந்து
விடுவதாகக்கேட்டார். இல்ல, நேரமிரக்குத்தானே
நான் நடந்தே போகிறேன் என்று விட்டு
நடக்கத்தொடங்கினேன்.

நீண்ட நேரத்திற்குப்பின் பஸ் வந்தது. பஸ்
ஏறத்தயாரானேன். எதிர்முனையில் அப்பா!
என்னையே பார்த்தபடி நின்றுகொண்டிருந்தார்.
கண்கள் கலங்கிப்போயிருந்தன.

○

மகிந்தாவின் சாவு

அ. இரவி

மகிந்தா விறகு கொத்திக் கொண்டிருந்தான். அவன் ஓய்ந்துபோய் நான் பார்த்ததில்லை! சிவந்த தேகம், உருண்டையான உடல், கைகள், தோள்கள் யாவும் திடகாத்திரமாகத் தெரிந்தன. சேர்ட் போடாத மேலில் வியர்வையின் மினுமினுப்பு கவர்ச்சியாக இருந்தது. வெத்திலைபோட்டு சிவந்த வாய். அழகன்தான் அவன். நான் மனைவிக்கு யன்னலுக்குள்ளால் அவன் அழகைக் காட்டினேன், புகழ்ந்தேன்.

“ஓகோ இப்ப ஆம்பிளைகளையும் ரசிக்க வெளிக்கிட்டியளோ?” என்று நமட்டுப் புன்னகை விரித்தாள். நான் சொன்னேன் “அழகை ரசிக்கிறதில் ஆம்பிளையென்ன, பொம்பிளையென்ன?

“பெண்களை நான் நிறையவே ரசிப்பேன் என்பது என் மனைவிக்குத் தெரியும்.” சிங்களப் பெண்கள் நல்ல அழகிகள் என்பது என் உயர்ந்த அபிப்பிராயம். நோட்டில் போகிற, வருகிற பெண்களை நான் மனைவிக்குக் காட்டுவேன். “சா... என்ன வடிவு!” அவள் சிரிப்பாள். நான் இப்படிச் சொல்வதை அவள் ரசிக்கிறாளோ என்னவோ தெரியாது. ஆனால், இந்த அழகுகளை எடுத்துக்காட்ட நான் பஞ்சிப்படவில்லை. மலையை, கடலை, மலர்களை ஓடுகிற ஆற்றை புகழ்கிறோம். இவற்றிலும் மேலான அழகு மனிதர்களிடம் இருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியும்.

மகிந்தாவின் தங்கை மாலினியும் அழகிதான். அதைப் பலமுறை என் மனைவிக்குக் கூறிவிட்டேன். பிறகுதான் அவளும் மாலினியை கூர்ந்து கவனிக்கத் தொடங்கினாள். இப்போது அவளும் மாலினியின் ரசிகையாகி விட்டாள். அவள் அழகை என்னால் வர்ணிக்கத் தெரியவில்லை. என் கண்களைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே கவர்ந்து விட்டாள்! “மாலினியக்கா நல்ல வடிவல்லோ?”

பையன்கள் என்னைப்பார்த்து வெட்கப்பட்டுச் சிரித்தார்கள். “டேய் பெடியள் அழகை ரசிப்பது நல்ல விசயமடா. பூவை மரத்திலிருந்து பிடுங்காமல் ரசிக்கிறதைப் போல, ஆரையும் பார்த்து ரசிக்கலாம் இதற்கு வெட்கப்

படாதையுங்கோ. மாலினியக்கா நல்ல வடிவல்லோ?”

“ஓம் நல்ல வடிவதான்....” இன்னும் வெட்கப்பட்டுச் சிரித்தார்கள். ஓக்கே நல்லதுதான். இவர்கள் மனதில் அழகுணர்ச்சி இருக்கட்டும். அழகுணர்ச்சியே வாழ்வாக அமைய நான் ஆசைப்பட்டேன்.

மகிந்தாவின் வீட்டில்தான் நாங்கள் இருந்தோம். வாடகை வீடு. இரண்டு அறை, சிறு ஹோல், குசினி, பாத்ரூம், வீட்டின் முன்னால் விறகு காலை. அதுவும் மகிந்தாவுடையதுதான். மகிந்தாவிற்கு இன்னும் திருமணமாகவில்லை. என் வயதொத்தவன்தான் அவனும். எனக்கு இரண்டு பையன்கள். மகிந்தாவின் குடும்பம் இரத்தமலானையில் இருந்தது. மகிந்தா விறகுகாலையுடன் இருந்த சிறு அறையில் தங்கினான். பகல் முழுவதும் இருவரும் விறகு கொத்துவார்கள். பின்னேரம் கொத்திய விறகை சிறிய வண்டியில் இருவரும் சேர்ந்து தள்ளிக்கொண்டு சாப்பாட்டுக் கடைக்கு கொடுப்பார்கள். திரும்பி வருகிறபோது அரைப்போத்தல் சாராயமும், பிளேன் சோடாவும், கடலைப் பக்கற்றும் கையில் உள்ள பையில் இருக்கும். பிறகு குளித்துவிட்டு வந்து உடல் அலுப்புத்தீர் சாராயத்தைக் குடிப்பார்கள். ரசித்து ஒவ்வொரு சொட்டாக அருந்துவார்கள். குடித்த கொறிப்புக்கு வீட்டு முற்றத்தில் இருந்து அப்பா, அம்மாவுடன் கதை அளப்பார்கள். அப்பா முன்னர் உழைத்த காலங்களில் சிங்கள நாடுகளில் வசித்தார்.

கதை முடியப் போய் சாப்பிடுவார்கள். மகிந்தாவின் வீட்டிலிருந்து இருநேரச் சாப்பாடு வரும். கல்கிசையில்ல்தான் எங்கள் வீடு. பஸ்ராண்டில் இறங்கி ஸ்ரேசன் நோட்டால் வர போஸ்ற் ஒவ்வீஸ் அதற்கு முன் இறங்குகிற சிறியவீதியில் இருபத்தைந்தாம் வீட்டில் வசித்தோம். போஸ்ற் ஒவ்வீஸ் முன்னால் ஞாயிற்றுக்கிழமை சந்தை கூடும். சந்தையில் அரிசி, தேங்காய், மரக்கறிகள் - மீன் கொஞ்சம் மலிவு . ஒரு கிழமைக்குரியதை வாங்கி வைக்கலாம்.

மதியம் சமைத்துச் சாப்பிட்டுக் கொஞ்சநேரம்

கட்டையைச் சரித்து அன்றைய வாரவெளியீட்டை வாசித்து விட்டு, நான்கு மணிக்கு எழும்பி தேனீர் குடித்து, பிறகு மனைவியுடன், பையன்களுடன் கிறிக்கட் மட்டையையும், பந்தையும் தூக்கிக்கொண்டு பாக்கிற்குபோய் கொஞ்சநேரம் விளையாடுவோம். பெரியவன் மூன்று, நான்கு தரம் அவுட் ஆனதன் பிறகுதான் தான் அவுட் என்பதை ஒப்புக்கொள்வான். ஆகவே தொடர்ந்து பந்தை வீசுவது என் பொறுப்பு. சின்னவன் சினுங்கி, சினுங்கிக் கொண்டிருப்பான். பெரியவன் அடிக்கக் கூடியதாய் பந்தைப் போட்டால் விசுக்குவான். நான்தான் ஓடவேண்டும். அடிக்க முடியாமல் பந்தைப்போட்டாலோ பெரியவன் மட்டையை வீசிவிட்டு குந்தியிருந்து குலுங்குவான். இருவரையும் சமாளித்து கிறிக்கட் விளையாட நான்படும் பாடு நாய் படாப்பாடு!

மனைவிக்கென்ன பெற்றுப் போட்டவுடன் தன்கடமை முடிந்ததென்று கடலை ரசிக்கப் போய்விடுவான். பார்க் உயரத்தில் இருந்தது. சற்று எட்டிப்பார்த்தால் கீழே தண்டவாளம் நெடுநீள ஓடியிருந்தது. ஞாயிற்றுக்கிழமை என்றால் ரயில் குறைவுதான். படபடத்து ஓடிவந்து நிலையத்தில் பெருமூச்சு விட்டு நிற்கும். பிறகு மூச்சைக் கிழித்து அது ஓடத்தொடங்கும். தண்டவாளத்தைதாண்ட, நுரைக்கிப் பாய்ந்துவரும் கடலலைகள், தூரத்தில் சின்னதா கப்பல்கள். காற்று ஓங்கரித்து வீசும்.

இவற்றை ரசிக்க எனக்கும் ஆசைதான். எனினும் பையன்களுடன் விளையாடியே தீர்வேண்டும். இருள குள்விளக்கு கொழுத்தி வைத்திருக்கிற சுண்டல்காரனிடம் நாலுபைக்கற் சுண்டல்வாங்கி நால்வரும் கொறித்துக்கொண்டு வீடு போய்ச் சேர்ந்தால், இராச்சமையல் சாப்பாடு, படுக்கை.....ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவு அவளுடையது.

பிறகு திங்களாச்சு, எங்கள் வேலையாச்சு. காலையில் எழுந்து சமைத்து, பையன்களை எழுப்பி வெளிக்கிட்டுத்தி, நாங்கள் வெளிக்கிட்டு, சனம் நிரம்பி வழிகிற பஸ்களில் தொத்தி, நெரிபட்டு பாடசாலைக்கு சென்றால்அந்தக்கிழமை முழுவதும் அதே வேலை.....

வேலையோடு வேலையாகக் களைத்த ஒரு பொழுதில் மகிந்தா இறந்த செய்தி எங்களுக்குத் தெரிந்தது! மகிந்தாவின்சாவு அவலச்சாவு. மகிந்தா செத்திருந்தபோது அவன் முகத்தில் தாடி முளைத்திருந்தது. அப்போது நான் தாடி வளர்த்துக்கொண்டு திரிந்தேன். மகிந்தா விறகு கொத்துவதை விட்டு விட்டு ஒருநாள் கேட்டான். "ஏன் மாஸ்டர் தாடி வளக்கிறீர்கள்?"

நான் தண்ணீர் ஊற்றி வளர்க்கவில்லை அதுதானாக வளர்கிறது" என்று பகிடிவிட முயன்றேன். மகிந்தா சீரியஸாகச் சொன்னான்

"மாஸ்டர் உங்களுடைய நன்மைக்காக சொல்கிறேன் தாடியை வெட்டுங்கோ...."

"ஏன்?"

"இங்கு உள்ளவர்கள் உங்களை புலி என்று சொல்வார்கள்.."

"புலிக்கும் தாடிக்கும் என்ன சம்பந்தம்?" என்று நான் கேட்டேன். அத்துடன் அவன் சிங்கம் சார்பாகக் கதைக்கிறானோ என்றும் ஐயிச்சப்பட்டேன்.

"இல்லை மாஸ்டர் உங்களுக்கு இவர்களைத் தெரியாது. 89 ஆம் ஆண்டு நானும் தாடி வளர்த்திருந்தேன். ஒருநாள் மலிபன் சந்தியைக் கடந்து நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தபோது, எதிராக வந்த பச்சைவான் ஓரத்தில் வந்து நின்றுது! அதிலிருந்து இறங்கி ஒருவன் என்னைக் கூப்பிட்டான். வானில் ஏறச்சொன்னான். நான் ஒன்றும் பேசாது நின்றேன். அவன் பிஸ்ரலை எடுத்துக் காட்டினான். ஏறினேன். உள்ளே இன்னும் நான்குபேர் இருந்தார்கள். அவர்கள் முகத்தில் தாடியிருந்தது. ஓகோ எனக்கு விளங்கிவிட்டது. ஆற்றில் மிதக்கிற சடலங்களின் அர்த்தம் புரியத்தொடங்கியது. வீதி ஓரங்களில் ரயர் போட்டு எரிபடுபவர்கள் யார் என்பது எனக்குத் தெரிந்தது. வீதியில் இன்னொரு தாடிக்காரன் தெரிந்தான். வான் அவனையும் கூப்பிட ஒதுங்கியது. எனக்குத் தெரியும் இதில் தப்பாவிட்டால் நான் மரணம்! எப்படி வேகம் வந்ததோ தெரியாது வானிலிருந்து குதித்து இடையில் வந்த குறுக்குப்பாதையால் ஓடத்தொடங்கினேன். என்வேகம் எனக்கே தெரியாது. குடுவிமுந்தால் விழட்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டு ஓடினேன், மதிலேறிப் பாய்ந்து புகையிரத நிலையத்தைக் கடந்து ஓடினேன். அப்போது நான் தப்பி விட்டேன். அன்றைக்கே தாடி, மீசை எல்லாம் வழித்தேன். மொறுட்டுவையில் மாமா வீட்டிற்குச் சென்றேன். அடுத்தநாள் ராவத்தை சந்தழியில் இரண்டு பேரின் சடலங்கள் எரியுண்டு கிடப்பதாகத் தகவல் வந்தது. பயந்துகொண்டுதான் போய்ப் பார்த்தேன். கால்கள் நன்றாக எரியவில்லை. முகம்தான் கருகிக் கிடந்தது. ஆனால் நான்கு கால்களில் ஒருகால் வானில் பார்த்தகால்! எனக்கு நன்றாகத் தெரியும் வான் மெதுவாக ஓடுகிற போது நான் குனிந்தபடிதான் இருந்தேன். ஒருவருடைய காலின் பெருவிரல் நகத்தில் அரைப்பகுதி இல்லாதிருந்தது. அதே காலில் சின்னிவிரல் சப்பளித்து வளைந்திருந்தது. அதேகால் இங்கு எரிந்தபடி கிடக்கிறது. அன்றைக்கு நான் மரணமாகாமல் தப்பினேன்...." பெருமூச்சு விட்டான் மகிந்தா.

"நான் சொல்கிறேன் மாஸ்டர் நீங்கள் தாடியை வெட்டுங்கோ"

நான் அஞ்சவில்லை என்றாலும், மகிந்தாவிற்கு மரியாதை கொடுக்க, சலூனாக்கு சென்று மீசையை வைத்து தாடியை மழித்தேன். சதோசா சென்று ஷேவிங் செற் வாங்கினேன். மகிந்தா

“இப்போதுதான் அழகா இருக்கிறது” என்றான். பிறகு சீரிஸாக சொன்னான்.

“மாஸ்டர் இவர்களைப் பற்றி எனக்கு நன்றாகத்தெரியும். முன்னர் நாங்கள், தமிழர் வீணாக சண்டைசெய்து அழிகிறார்களே பேசாமல் இருக்கலாம் என்றுதான் யோசித்தோம், ஆனால் 89ஆம் ஆண்டு எங்களுடைய ஆட்களை இவர்கள் அழித்தபோதுதான், தங்களுடைய இனத்தையே இப்படி அழித்தவர்கள் தமிழர்களை எப்படி அழிப்பார்கள் என்று நினைக்கத் தொடங்கினோம். இவர்களுக்குப் புலிகள்தான் சரி.” என்றான்.

நான் ஒன்றும் பறையவில்லை. ஒரு கருத்தும் சொல்ல நான் துணியவில்லை. மௌனமானேன்.

“மாஸ்டர் நீங்கள் பயப்படத் தேவையில்லை. நீங்கள் எங்களை நம்பி வந்தவர்கள், எங்கள் உயிர் போனாலும் உங்களை நாங்கள் காப்பாற்றுவோம். உங்களுக்கு என்ன பிரச்சனை என்றாலும் எங்களுக்கு நீங்கள் சொல்லுங்கள்” என்று மகிந்தா பிறகு கூறினான். எதற்காக மகிந்தா இதைக்கூறுகிறான் என்று நான் சந்தேகப்பட்டேன். மகிந்தாவின் முகம் சிவந்திருந்தது! அப்போது அவன் சாடையாக குடித்திருந்தான் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் அவன் பகலில் குடிக்க மாட்டானே?

நான் சந்தேகப் பட்டிருக்கத் தேவையில்லை. மகிந்தா இவ்வாறு கூறி ஒரு வாரத்துக் குள்ளேயே டென்சில் கொப்பேக்கடுவாவும், வேறு சில இராணுவ அதிகாரிகளும் கண்ணி வெடியில் உடல் சிதறிப் பலியானார்கள். அப்போது நாம் இருந்த பகுதி சிறிது கொந்தளிக்கத் தொடங்கியது. நான் வெளியில் ஒன்றும் போகவில்லை. தமிழர்கள் பொதுவாக வீட்டிற்குள் அடங்கிக் கிடந்தார்கள். சிறிது தள்ளி தமிழர்களின் சலூன் ஒன்று எரிக்கப்பட்டது.

இரவு வெளியே லைற் போடவில்லை. கதவுகளை, யன்னல்களைப் பூட்டி உள்ளே லைற் எரிய வைத்தோம். ஒரே புழுக்கமாக இருந்தது. என் பையன்களுக்கு சூழலின் பயத்தை வெளிக்காட்டவில்லை. நான் குதுகலமாக இருப்பதுபோல் நடத்தேன்! ஆயினும் என் குதுகலம் அடங்கித்தான் வெளிவந்தது. பிஞ்சு மனங்களை பாதிக்க நான் விரும்பவில்லை. ஆனால், எது எவ்வாறோ இந்தத்தேசம் பிஞ்சு மனங்களை சிதைத்தவாறே இருக்கின்றது.

இராச்சாப்பாடு ஆயிற்று. நித்திரை கொள்கிற நேரம் இரவின் மௌனத்தைக் குலைக்க ஒரு கல்லொன்று எங்கள் வீட்டின் கூரையில்வந்து விழுந்தது. பிறகு சடசடவென வெளிக்கதவிலும், யன்னல்களிலும் கற்கள் பறந்துவந்து விழுந்தன. யன்னல் கண்ணாடிகள் உடைந்து, நொருங்கி சிலுசிலுக்கிற சத்தம்.

நாங்கள் வீட்டிற்குள் இருந்த லைற்றையும் நூர்த்தோம். என் பையன்கள் எனக்குள்வந்து ஒடுங்கிப்போய் இருந்தார்கள்.

“யார் அவன்?” என்று மகிந்தா விறகுகாலையில் குதித்தான். பையன்களை அரக்கி, உடைந்த யன்னலால் நான் எட்டிப்பார்த்தேன். வீதி விளக்கின் வெளிச்சத்தில் மகிந்தா ஒருவனின் சட்டைக்கொலறை இறுகப்பற்றி, முகத்தில் குத்துவது தெரிந்தது. கல்லெறிந்தவன் யார் என்பது விளங்கிவிட்டது. எங்களுக்கு கடிதம் தருகிற பீயோன்!

ஒருநாள் மாலையில் கசிப்புக் குடிக்க அவன் என்னிடம் ஜம்பது ரூபா கேட்டான். மகிந்தாகொடுக்க வேண்டாம் என்றான். நான் கொடுக்கவில்லை. அதன் பிறகு எங்களுக்கு வருகிற கடிதங்கள் பாதியாகக் குறைந்தன.

அவன் இப்போது மகிந்தாவின் கொத்துப்பிடயில் சிக்கித் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தான். மகிந்தா ஏசினான். “உனக்கு விருப்பமென்றால் யாழ்ப்பாணத்துக்கு போய் புலிகளுடன் சண்டைபிடி. வேணுமென்றால் நாளைக்குபோய் இராணுவத்தில் சேர். இங்கு அப்பாவிகளை துன்புறுத்தாதே. இனி இந்த குழப்படி விட்டால் உன்னைக் கொன்றுபோடுவேன்”

பிறகும் மகிந்தா பீயோனின் முகத்தில் குத்தினான். யன்னல் உடைந்திருந்ததால் காற்று உள்ளே வந்து புழுக்கத்தைக் குறைத்தது. மகிந்தாவந்து கதவைத்தட்டி “நான் இருக்கிறேன் நீங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம்” என்று முற்றத்தில் கயிறுக் கட்டில் போட்டுப் படுத்தான்.

மகிந்தா அடுத்தநாள் இரவுதான் அப்பாவிற்கும், அம்மாவிற்கும் முற்றத்தில் இருந்து தன் கஷ்டத்தைக் கூறினான். அம்மா இரவு வேதனைபடர எனக்கு மகிந்தாவின் கதை கூறினார்.

மகிந்தா வீட்டின் மூத்தவன். பின்னால் நான்கு சகோதரிகள். நாங்கள் இருந்த வீட்டில்தான் அப்போது அவர்கள் இருந்தார்கள் விறகுகாலையில் கிடைக்கிற வருமானமே அவர்களின் சீவியம். மூத்த சகோதரிக்கு திருமணம் செய்த பிறகுதான் அந்த அனர்த்தமே நிகழ்ந்தது. மகிந்தாவின் தந்தை கல்கிசைச் சந்தியில் பஸ் அடித்துச் செத்தார். மகிந்தாவின் தலையில் பொறுப்பு விழுந்தது .

அதுவரை விடலையாக, ஊர்உலாத்தித் திரிந்த மகிந்தா, மூன்று சகோதரிகளை கரைசேர்க்க குடும்பத்தின் வயிற்றுப்பாட்டைப் பார்க்க படாதபாடு பட்டான்.

“அப்பா இப்படிச் சாவார் என்றால் நான் காதலித்திருக்க மாட்டேன்.” என்று மகிந்தா கூறினான், கூறி மனமும் கலங்கினான் . மகிந்தா காதலிக்கிற பெண் இடையிடை

விறகுகாலைக்கு வந்தாள் என்று அம்மா கூறினார். அழகி என்றுதான் அம்மா கூறினார்.

என் மனைவி, “வடிவுதான் எண்டாலும் மகிந்தாவின் வடிவுக்கு வராது.....” என்றாள். “மகிந்தாவின் நிறத்துக்கு வராது” என்று அம்மா மேலும் ஒரு வரி சேர்த்தார்.

மகிந்தாவின் சமையலில் அரைப்பங்கை ராஜா சமைக்கிறான் என்பது எனக்கு நன்கு தெரிந்தது. மகிந்தாவும், ராஜாவும் கதைத்துச் சிரித்து விறகு கொத்திக்கொண்டே இருந்தார்கள். சிங்களவரே என்று நம்பக்கூடிய ராஜாவும், ஜனாதிபதி பிரேமதாஸா குண்டு பட்டு சிதறிச்சரிந்தபோது விறகுகாலைக்குள் ஒளிந்திருந்தான். அப்போதும் ஒருக்கால் எங்கள் பகுதியும் கொந்தளிப்புக்கு உள்ளானது. காற்றிலும் மிகுந்த அச்சம் பரவியது!

ஆறுநாட்கள் நரக அமைதிதான் காத்தோம். முற்றத்தில் கயிற்றுக்கட்டில் போட்டுப் படுக்க மகிந்தாவால் முடியவில்லை. மழை சினுங்கிக்கொண்டே இருந்தது..... எனவே உள்ளூரலில் மகிந்தா படுத்தான். ஓரளவு பயம் நீங்கியது, வீதியில் இராணுவமும் சுற்றித்திரிந்தது.

இம்முறை வீட்டிற்கு கல்லெறி விழவில்லை! பீயோன் அமசடக்கமாக இருந்தான், வேறு சிலரும் கூட துணியவில்லை. மகிந்தா பீயோனுக்கு அடித்தகதை அவ்விடத்தில் பிரசித்தமாக இருந்தது. அப்போதுகளில் அயலில் இருந்த ரோகினியும் எங்களுக்கு உதவி என்றுதான் நான் கூறுவேன்.

புருஷன் இறந்து விட்டார். ரோகினி தாயுடன், தன் மகன், மகளுடன் அவ்விடத்தில் வசித்தார். ரோகினி அந்த ஆறு நாட்களும் மரக்கறிகள், அரிசி வாங்கிக்கொண்டு வந்து தந்தார். அஞ்சவேண்டாம் என்று அடிக்கடி கூறினார். அம்மாவிடம் எல்லோரையும் அணைத்துப்போகிற போக்கு இருந்தது. அது இப்போது ரோகினியால் வெளிப்பட்டது.

அம்மா தோசை சுட்டால், பின்னேரத்தில் வடை சுட்டால் ரோகினி வீட்டிக்கு ஒரு பெட்டிபோகும். மகிந்தாவிற்கும், ராஜாவிற்கும் ஒரு பெட்டிபோகும் என்பதை அவ்விடத்தில் நான் சொல்லத்தேவையில்லை. தைப்பொங்கலுக்கு அயல்வீடுகள் யாவற்றிற்கும் பொங்கலும், வடையும், மோதகமும் அம்மா கொடுத்தார். பொன்சேகா மாத்திரம் அம்மா அனுப்பிய பெட்டியை அப்படியே திருப்பி அனுப்பினார். “நாங்கள் இவைகளை சாப்பிடுவதில்லை” என்றார்.

பொன்சேகா படித்தவர். வெள்ளைவேட்டி, வெள்ளை நசனலோட காட்சியளிப்பார். எங்கள் உறவை அவர் விரும்பியதில்லை என்பதை நாங்கள் அறிவோம். ஒருபோதும் அவர் எங்களைப் பார்த்து முறைத்ததில்லை என்றாலும் அறிமுகப் புன்னகையும் அவர்

வெளிக்காட்டியதில்லை. ஆனால், இப்படி திருப்பி அனுப்புவார் என்று நாங்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“தமிழர்களை நம்ப இயலாது நஞ்சு வைத்துத் தருவார்கள்” என்று பொன்சேகா கூறியதாக மகிந்தா கவலைப்பட்டு அம்மாவிடம் கூறினான். அப்போது மகிந்தாவின் முகத்தில் வேதனை அப்பிக் கிடந்தது.

ரோகினி இதனைக் கேள்விப்பட்டு மிகுந்த ஆத்திரப் பட்டுக்கொண்டேயிருப்பார். “இவர்களால்தான் இந்த நாடு உருப்படாமல் போகிறது. தமிழரும், சிங்களவரும் சகோதரங்களாக எவ்வளவு ஒற்றுமையாக வாழலாம்” என்று ரோகினி வெந்து வடிந்தார். இந்த யுத்தம் தொடர்வது பற்றியும் ரோகினி எப்போதும் ஆத்திரப்பட்டுக் கொண்டேயிருப்பார். “எவ்வளவு சனம் விணாக சாகிறது!” சிலநேரங்களில்தான் ரோகினியின் முகத்தைப் பாரக்க முடியாதபடி நாங்கள் தடுமாறினோம்.

இரத்தமலாளை விமான நிலையத்திலிருந்து அம்புலன்ஸ்கள் காயம்பட்ட இராணுவத்தினரை ஏற்றி சைரன் அடித்தபடி பறக்கும். அப்போது ரோகினியின் முகம் கறுத்தபடியே இருக்கும்! நாங்கள் எப்படி முகத்தை வைத்திருப்பது என்றுதெரியாமல் முழிப்போம். எங்கள் முகத்தை ரோகினி ஆராய்கிறாரோ என்றுகூட நான் சந்தேகப்பட்டேன்.

மகிந்தா ஒற்றை வரியில் “தேவையில்லாமல் சாகிறார்கள்.....” என்பான். “இவர்களையார் யுத்தம் செய்யப் போகச்சொன்னது?” என்று ஒற்றை வினாவுடன் முடிப்பான். ரோகினியால் இவ்வாறு கூற முடியவில்லை அவர் தாயாக இருக்கிறார்.

தன்முலையால் பால்பருக்கி, தாலாட்டுப் பாடி மடியில் தூங்கவைத்த குழந்தைகள், இன்று ஒரு குண்டில் மாய்வதென்றால் தாய்மனதுக்கு அது பொறுக்காது. ரோகினி தன் மகனை நினைத்திருப்பார். கண்பிதுங்கி, உடல் சிதறி, இரத்தக் குழம்பாக, வயிறு பிளந்து.....

எந்தத் தாயால் அதனைக் கற்ப்பனை பண்ண முடியும்?

இவ்வாறுதான், ஒரு சனிக்கிழமை காலையில் நான் வீட்டில் ஓய்ந்திருந்தேன். ஒரு கிழவி மகிந்தாவிடம் வந்தார். மகிந்தா என்னைக் கூப்பிட்டான். பூநகரி இராணுவ முகாமை புலிகள் அப்போது தாக்கிக் கொண்டிருந்த நேரம். விறகுகாலைக்கு போனேன். கிழவி குந்திக்கொண்டிருந்தார். அந்த முகம் ஆயிரம் சோகத்தை சுமந்து கொண்டிருந்தது.

மகிந்தா சொன்னான். “இவரின் மகன் இராணுவத்தில் இருக்கிறான். யாழ்ப்பாணத்தில் தான் அவனின் இராணுமுகாம். இப்போது பூநகரியில் சண்டை நடக்கிறதுதானே? இவரின்

மகன் அங்குதானோ என்று பயப்படுகிறார். மகன் இருக்கிற முகாமின் பெயரும் இவருக்கு ஞாபகமில்லை. அதுதான் உங்களிடம் கேட்பதற்கு வந்தார்...”

நான் கிழவியைப் பார்த்தேன். பார்க்கிற முகமாக அது இல்லை.”

“தம்பி யாழ்ப்பாண நகரத்தில் இருந்து பத்துமைல் போகவேண்டும். இடையில் கடல், கடலைக் கடந்துதான் போகவேண்டும். அந்த இராணுவ முகாமில்தான் எனது மகன் இருக்கிறான். அந்தமுகாமின் பெயர் தெரியுமா?” அக்கிழவி தடுமாறித்தான் கதைத்தார்.

அவருக்கு கிழவிக்குரிய வயதல்ல அது முகத்தில் தெரிந்தது. வறுமையும், இயலாமையும், வேதனையும் அவரைக் கிழவியாக்கியது.

நான் பலவாறு யோசித்துப் பார்த்தேன். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கடல் கடந்தால் வருவது மண்டைதீவு இராணுவ முகாம்தான். ஆனால் அது பத்து மைல் வராது. மூன்று மைல் இருக்கலாம். வேறு? யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து பத்துமைல் தொலைவில் கடல்தாண்டி வருகிற ஒரே இராணுவ முகாம் பூநகரிதான். இதனை என்னவென்று இக்கிழவிக்குச் சொல்வது?

புலிகள் மிக உக்கிரமாக பூநகரிமீது தாக்குதல் தொடுக்கிறார்கள். காலிவீதியில் ஒவ்வொரு நாளும், ஒரு மணித்தியாலத்துக்கு ஒருக்காவாவது ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அம்புலன்ஸ்கள் அலறிக்கொண்டு பறக்கின்றன. சிங்களவரின் முகம் இருண்டுபோய்க்காணப்படுகிறது.

கல்கிசைச் சந்தியிலுள்ள சவப்பெட்டிக் கடையில் இராணுவ றக்கில் வந்து நிறையச் சவப்பெட்டிகளை காவிச்செல்கிறார்கள். இராணுவறக்கை எட்டிப்பார்த்த மகிந்தா நிறைய சவங்கள் குவிந்து கிடப்பதாக கூறினான். பதட்டமும், வேதனையும் நிறைய சிங்களமக்கள் அங்கும், இங்கும் அலைபாய்கிறார்கள். காற்றில் இம்முறை இறுக்கமே நிலவியது.

தமிழ்ப் பெண்கள் பொட்டை அழித்துவிட்டு பஸ்களில் செல்கிறார்கள்! நாங்கள் கல்கிசைச் சந்திப்பக்கம் எட்டிப்பார்க்கக்கூடவில்லை. எட்டிப்பார்க்க வேண்டாம் என்றுதான் மகிந்தா கூறினான். மகிந்தா ரா அவைக்கூட்டிச்செல்லாமல் தான்மட்டும் வண்டிவைத் தள்ளினான்.

சிங்களக் கிராமங்கள் ஒவ்வொன்றிலும், ஒவ்வொரு ஒழுங்கையிலும் கூட சாவுவீடு நிகழும் என்றுதான் எனக்குப்பட்டது.

“பூநகரி இராணுவ முகாமிற்றான் உங்கள் மகன் வேலை செய்கிறான்.” என்று எப்படி நான் அக்கிழவிக்குச் சொல்வேன்? சொன்னால்

அவ்விடத்திலேயே அக்கிழவி உயிரை விடமாட்டாரா?

நான் சொன்னேன் “யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பத்துமைல் தொலைவில் இருப்பதென்றால் அது மண்டைதீவு இராணுவமுகாம்தான்.” “மண்டைதீவென்று மகன் எழுதவில்லையே, பூநகரி என்றுதான் மகன் எழுதியதாக ஞாபகம். உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியுமா?” அக்கிழவி அழுதுவிடுமாற்போல கேட்டார்.

நான் என்ன பதில் சொல்ல?

பொய்யை அழுத்திக் கூறுவோம். இப்போதைக்கு அதுதான் சரி.

“ஓம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்”

“அப்படியென்றால் மண்டைதீவிலிருந்து பூநகரிக்கு இராணுவத்தினரை சண்டை பிடிப்பதற்காக கொண்டு செல்லமாட்டார்களா?” விக்கி விக்கித்தான் கிழவி கேட்டார்.

இதற்கு நான் என்ன பதில் சொல்ல? இதற்கும் நான் அழுத்தமாகக் கூறினேன்.....

“மண்டைதீவிற்கும், பூநகரிக்கும் நிறையத்தூரம் வித்தியாசம். அதுமாத்திரமன்றி மண்டைதீவிலிருந்து இராணுவத்தை எடுத்தால் மண்டைதீவு முகாமைப் புலிகள் தாக்குவார்கள். ஆகவே மண்டைதீவு முகாமிலிருந்து இராணுவத்தை எடுக்க மாட்டார்கள்” என்று உறுதியாக இராணுவ ஆய்வாளர்போல கூறினேன்.

நான் ஆசிரியர், படித்தவன் எனவே என் வார்த்தையை வரிக்குவரி அக்கிழவி நம்பினார் என்றுதான் கூறவேண்டும். தள்ளாட்டத்துடன் கூடிய நைந்துபோன நடையை கிழவி எழுந்துபோவதில் கண்டேன்.

“மாஸ்டர் நீங்கள் இப்படிச் சொன்னதுதான் சரி” என்றான் மகிந்தா.

கிழவியின் மகன் இறந்திருப்பானோ? இறந்திருக்கக்கூடாது என்று என்மனம் அவாவுகிறது. அந்தக் கிழவியை நான் நேரில் கண்டேன். துயரை அப்படியே வரிக்குவரி நான் புரிந்தேன். இலைக்கஞ்சி வார்த்து அவனை வளர்த்திருப்பாரோ? இனி உழைப்பிற்கு ஏதுவழி என்ற கட்டத்தில்தான் அவனை இராணுவத்தில்சேர அனுமதி கொடுத்தாரோ? கிழவியின் மகன் செத்திருக்கக் கூடாது என்று நான் மனதார விரும்புகிறேன்.

ஆனால் அப்படி விரும்ப எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது?

அவன் அப்படி உயிர்தப்புகிற கணத்தில் சுதந்திரத்தை நேசிக்கிற ஒருவர் இறந்துபோகலாம்! மனிதாபிமானமும்

சுதந்திரமும் நேரெதிராக இயங்குவது

இந்தத்தீவில்தான் சாத்தியமோ?

என்மனம் கேட்கவில்லை.

நான் மகிந்தானை அடுத்தநாள்

விட்டுக்கலைத்தேன். என்னமாதிரி என்று கேட்டு

வரச்சொன்னேன்.

கிழவியின் மகன் காரைநகர் இராணுவ முகாமில்

வேலை செய்வதாக மகிந்தா வந்து கூறினான்.

அப்பாடா என்றிருந்தது.

காரைநகர் இராணுவ முகாம் என் ஞாபகத்திற்கு

வராததற்கு என்னை நான் நொந்தேன்.

இப்போதைக்கு அவன் மரணத்தின் பிடியிலிருந்து

தப்பினான்

ஆனால் மகிந்தாவின் சாவிற்றகு பிறகுதான்

எனக்கு மரணத்தின் குரூரம் அப்பட்டமாகத்

தெரிந்தது. சாவை நெருங்கிப் பார்த்தேன்.

மரணம் என் கைக்கெட்டும் தூரத்தில் இருந்தது!

இப்படித்தான் இந்த நாடு முழுவதும்

ஆயிரமாயிரம் வயோதிபர்கள் வருந்துகிறார்கள்.

இந்த நாடு அவர்களை துயரத்தில் ஆழ்த்தி

கைகழுவி விடுகிறது. பாடசாலைவிட்டு வந்த

மதியநேரம் மகிந்தா இறந்ததை நான் கண்டேன்!

ராஜாவின் தமையன் இறந்து விட்டார் என்று ஒரு

செய்தி. ராஜா நாவலப்பிட்டிக்கு சென்றான்.

ஐந்தாறு நாட்களில் திரும்பி வந்தான்.

அண்ணன் இறந்த துயரிலும் அவனிடம்

மனச்சுமை அதிகம் இருந்தது. ராஜா திரும்பி

வந்தபோது மகிந்தா நிரம்பவும்

சந்தோஷப்பட்டான். மகிந்தா தனியாக

விறகுகாலையுடன் பட்ட அவலத்தை இந்த

ஐந்தாறு நாட்க்களும் நாங்கள் அறிவோம்.

ஆனால் ராஜா வந்து சொன்னசெய்தி, அவ்வளவு

உவப்பானதா இல்லை! அண்ணரின் மனைவி,

பிள்ளைகள் உழைப்பில்லாமல்

கஷ்டப்படுகிறார்கள் நான் போய் அவர்களைப்

பொறுப்பேற்க வேண்டும். மகிந்தாவிற்றுக்கு அது

பெரும் அதிர்ச்சி! மகிந்தா அழுதான்.

காலையிடித்து கெஞ்சியதாக கூட ராஜா

கூறினான். ராஜாவை போகவேண்டாம் என்று

கூறச்சொல்லி அப்பா, அம்மாவிடம் மகிந்தா

சொன்னான். அப்பா, அம்மாவிற்று ராஜா

சொல்வது நியாயமாகப் பட்டது.

மகிந்தா எதையோ இழந்தது போலத்

தவித்தான். சாப்பாடு அவ்வளவாக

உட்கொள்ளவில்லை. தாடி சாடையாக

முளைத்தது. ராஜாவும் கலங்கிப்போய்த்தான்

காணப்பட்டான். மூன்றுநாளே இருந்தான் ராஜா.

நான்காம்நாள் காலையில் அம்மாவிடம்

மாத்திரம் செல்லி ஒரு துண்டு கடிதம் எழுதி

வைத்துவிட்டு ஓடிவிட்டான்.

காலையில் அப்பாவும் வீட்டில் இல்லை.

முதல்நாள்தான் ஒப்பிரேஷன் ஒன்றிற்காக

ஆஸ்பத்திரி சென்றார். “நீங்களும் போனால்

நாங்கள் யாருடன் இரவு கதைப்பது?” என்று

மகிந்தா இரவு கவலைப்பட்டான்.

அப்பாவை நான் ஆஸ்பத்திரிக்கு

கூட்டிச்சென்றேன். கூட்டிச்சென்றபோது மழை

தூறத்தொடங்கியது . தொடர்ந்து

தூறிக்கொண்டிருந்தது.....

மகிந்தா வந்து அம்மாவிடம் “ராஜாவைக்

கண்டீர்களா?” என்று கேட்டான். அம்மா

மனதறிந்து பொய் சொன்னார். திரும்பிவந்த

மகிந்தா துண்டுக்கடிதத்தை அம்மாவிடம் காட்டி

“ராஜா ஓடிவிட்டான்!” என்று வெம்பி

அழத்தொடங்கினான். அம்மாகூடக் கண்

கலங்கினார்.

அன்றைக்கென்று மரக்குற்றிகளைக்கொண்டு

லொறி வந்தது. மகிந்தா ஆயிரம் ரூபாவிற்கு

ஓடித்திரிந்தான். அம்மாவிடம்கூட

கேட்டுப்பார்த்தான் காசு கிடைக்கவில்லை.

லொறி மரக்குற்றிகளை கொண்டு போய்விட்டது.

வெயில் சுட்டெரிக்காது மழைசினுங்கிக்

கொண்டிருந்த அன்று மதியம் நாங்கள்

பாடசாலையில் இருந்து வந்தோம். வீட்டில்

மாலினி வந்திருந்தார்.

“அண்ணாவைக் கண்டீர்களா? இன்று முழுக்க

அண்ணாவைக் காணவில்லை....” மாலினி

அண்ணாவிற்று சாப்பாடு கொண்டு வந்தார்.

விறகுகாலையில் அறை பூட்டப்பட்டுக் கிடந்தது.

மகிந்தா வெளியில் போவதென்றால்

அறைக்கதவில் பூட்டுத் தொங்கும்.

எனக்கு ஏதோ ஒரு சந்தேகம் தொற்றியது!

கதவைத் தள்ளிப்பார்த்தேன். அது உள்ளே

பூட்டப்பட்டுக் கிடந்தது. தள்ளித்தள்ளிப்

பார்த்தேன்.....

அலவாங்கைக் கொண்டு தெண்டினேன்.

வன்மையற்ற கதவு பிரிந்து திறந்தது.

உள்ளே தலைதொங்கி, நாக்கு வெளியே

தள்ளி, கழுத்தடியில் கறுத்திருக்க மகிந்தா

தூக்கில் தொங்கினான்! காலடியில் கதிரை

உருண்டிருந்தது. பக்கத்து மேசையில்

அரைப்போத்தல் சாராயத்தில் கால்வாசி

குடித்தபடி கிடந்தது. பேப்பரில் சிங்களத்தில்

ஏதோ எழுதி பேனை மூடப்படாமல் இருந்தது

மாலினி “அண்ணா.....!” என்று அலறினாள்.

எனக்குக் குரூரம் நிறைந்த அந்தச் சூழலை

விபரிக்க வார்த்தைகள் போதாது.

என் பையன்களை அந்தச் சித்திரத்தை

பார்க்கவேண்டாம் என்று தடுத்தேன்.

அயலவர் கூடினர், எங்கள் வீட்டில் சந்தேகப்

பார்வையை வீசினர்.

உழைப்புத் துணைக்கு ராஜாவும், பேச்சுத்

துணைக்கு அப்பாவும் இல்லாத அந்த

மழைதூறிய பொழுதில் மகிந்தா

தூக்குப்போட்டுச் செத்துப்போனான்.

செய்யப்போகிறது என்பதுதான் என் மனதைக் குடைந்த கேள்வி. மகிந்தா இவற்றையெல்லாம் எப்படி யோசிக்காமல் விட்டான்? பின்னால் இருக்கிற மூன்று தங்கைகளின் பொறுப்பு அவனை உலகத்தைவிட்டு துரத்தியது. அப்படித்தானா? எப்படி தற்கொலை செய்ய உன்னினான்? இவைகள் என்மேலான கேள்விகள்.

ஆனால் இவ்வளவு கேள்விகளுக்கும் அப்பால் இன்னொரு கேள்வி காத்திருந்தது!

அம்மாவின் காது கேட்கக்கூடியதாக ரோகினி பக்கத்து வீட்டுக்காரியிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

“ராஜாவை இந்தத் தமிழ்க்குடும்பம் தான் துரத்தியிருக்க வேண்டும், சிங்களவனுக்கு ஏன் உதவி செய்கிறாய் என்று கேட்டுத் துரத்தியிருப்பார்கள். எப்போதும் தமிழர்களை நம்பக்கூடாது, அவர்கள் தங்கள் புத்தியைக் காட்டுவார்கள்” ரோகினி அம்மாவை கடைக்கண்ணால் பார்த்தபடியும்தான் இதனைக் கூறினார்.

“ராஜாதான் மகிந்தாவின் ஆறாயிரம் ரூபா காயையும் கொண்டோடினான்.....” என்று பொன்செகாவின் மனைவி கூறினார். “செத்தவன் இராணுவத்தில் சேர்ந்து புலிகளை அழித்துவிட்டாவது செத்திருக்கலாம்” என்று ரோகினி கூறினார்.

இதையெல்லாம் அம்மாதான் எனக்குக் கூறினார்.

எனக்கு நம்பமுடியவில்லை! ரோகினி இவ்வளவு விரைவாக மாறிவிட்டாரா? காலம் எல்லாரையும் எல்லாவற்றையும் தான் மாற்றுகிறது. இல்லை அம்மாவின் காதும் பிழையாக இருக்கலாம். நான் அப்படித்தான் நம்ப விரும்பினேன்.

மகிந்தா சாமம் மட்டும் திரிகிற அந்த வீட்டில் அம்மா இருக்கப்பயந்தார். சாமத்தில் விரகு காலையில் இருந்து பயங்கரச் சத்தங்கள் வரலாயின. அறையில் கதவுகள் அடிபடுகிற சத்தங்கள் கேட்டன. மகிந்தா நடப்பதுபோல, மகிந்தா கதைப்பதுபோலச் சத்தங்கள் கேட்டதாக அம்மா அடித்துக் கூறினார். கதவைத்தட்டி மகிந்தா தண்ணி கேட்டான் என்று ஒருநாள் சொன்னார். சாமம் மகிந்தா கூச்சலிட்டான் என்று வேறொரு நாள் அம்மா சொன்னார்.

எனவே அம்மா அங்கிருக்கப் பயந்தார். “ராஜா ராஜா.....” என்று ஒருஇரவு மகிந்தாவின் குரல் கேட்டது. மகிந்தா இரத்தம் காண்பான் என்று அம்மா மேலும் பயமுட்டினார்.

என் பயமோ வேறுவிதமாக இருந்தது. மகிந்தா இல்லாத இந்த வீட்டில் நான் இருக்கப்

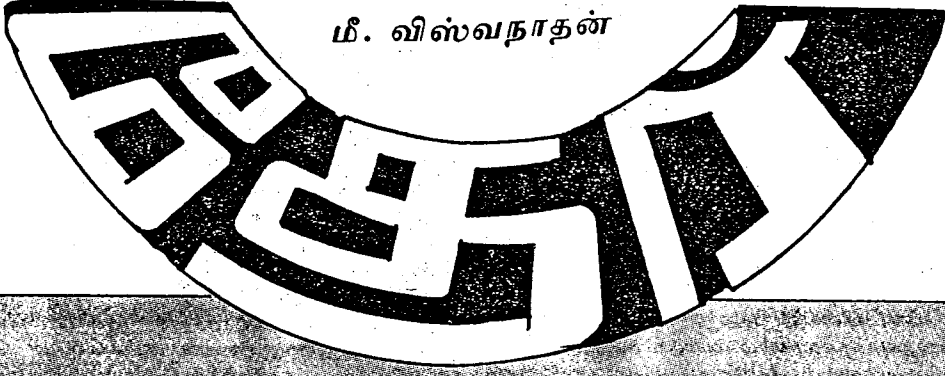
பயந்தேன். என் குடும்பத்தை இந்தத் தேசத்திலிருந்து வருகிற சின்னச் சச்சரவுகளிலிருந்து காப்பாற்ற என்னால் முடியாது என்பது எனக்குத் தெரியும்.

நான் வேறு வீடு தேடியாக வேண்டும்.

(இச்சிறுகதை “சரிநிகர்” இதழுக்கும் பிரசுரத்திற்காக அனுப்பப்பட்டது.)

மீ. விஸ்வநாதன்

ஈடுபாடு.

கிழக்கு விதி மூலையில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த தேர், திடீர் என்று தீப்பிடித்து எரிந்து கருகிச் சாம் பலாய்ப் போனது. சிவன் சொத்து குலநாசம். இது பெருமான் தேர் தானே என்ற எண்ணம் எனக்கில்லை. கலையின் சின்னமாக விளங்கிய இந்தத் தேர் என் கண்முன் பாகவே சாம் பலானதுதான் எனக்கு வருத்தம். உருவாக்குவது கடினம். உருக்குலைக்க ஒரு தீப்பொறியே போதும்.

இந்தத் தேரை எப்படி உருவாக்கினேன். எத்தனை இரவு பகல் என் சிந்தனை இந்தத் தேரைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்திருக்கும். இதன் ஒவ்வொரு பகுதியும் என் மூளையின், கலைத் திறனின், என் கட்டைவிரலும் ஆட்காட்டி விரலும் இணைந்து செய்த அற்புத்ததின் படைப்பு என்று இப்போது இருக்கும் இந்தத் தலை முறைக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயம் இல்லை.

இது ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்னால் செய்தது. இப்போது என் வயது எழுபத்திநான்கு. இன்றும் என்கையில் நடுக்கம் கிடையாது. என்னுடைய இத்தனை வயதிற்குள் நான் பல ஊர்களுக்குச் சென்று தேர்ச்சிலைகளை செதுக்கி வந்திருக்கின்றேன். என் கைத்திறமையில் அத்தனை பெருமை உண்டு. எது எப்படி இருந்தாலும், என் ஊரின், எங்கள் கிராமத்தின் பெருமான் கோவிலுக்காக ஒரு அழகான தேரை நான் ஆசையோடு செய்துரை ஒப்புக் கொண்டபோது, என் மனதில் எழுந்த கலை உணர்ச்சியின் 'ஆத்மாவை' என்னைத்தவிர எத்தனை பேர்கள் தரிசித்திருப்பார்கள். போகட்டும், ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு திறமை. எனக்குத் தச்சவேலை, சிற்பம் செதுக்குதல் என்றால் புல்லாங்குழலின் இசையை ரசிப்பதுபோல. பசி, பட்டினி, பந்தம் எதுவுமே என்னை பாதிக்காது. அத்தனை

இப்போது சாம் பலாகிக் கருகி, ஊர் முழுதும் சாம் பல கரிபூசிக் கிடக்கிறதே. இந்தத் தேரைச் செய்யும் போதுதான், ஒருநாள், என் ஒரே மகனை உளியினால் ஒங்கி அவன் தலையில் அடித்துவிட்டேன். வேலைக்கு இடையூறாக ஏதேதோ பேசிய என் பத்துவயது மகனை உளியினால் ஒங்கி அடித்தபோது, மண்டை பிளந்து ரத்தம் பீச்சியது. நான் எதையுமே கவனிக்காமல், தேருக்கான தசாவதாரச் சிலைகளுள் ஒன்றான நரசிம்மாவதார 'நரசிம்மனின்' விரல் நகத்தைக் கூர்தீட்டிக் கொண்டிருந்தேன். என்னோடு வேலை செய்து கொண்டிருந்த மூக்கன் ஆசாரிதான் ரத்த வெள்ளத்தில் இருந்த என்மகனை வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு ஓடியிருக்கிறான். சிறிது நேரத்தில் என் மனைவி என்முன்னால் நின்று கொண்டு ஒப்பாரிவைத்தாள். மண்ணை வாரி வாரி இரைத்து ஏதேதோ திட்டிக்கொண்டு சென்றாள். நான் எதையும் காதில் போட்டுக்கொள்ளாமல், நரசிம்மனின் விரல் நகங்களுக்குக் கூர்தீட்டி, என் கைவிரல்களால் உரசி பதம்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அன்று நான் வீட்டிற்குச் செல்லும்போது இரவு மணி பன்னிரண்டிற்கும் மேல் இருக்கும். வீட்டில் யாரும் என்னுடன் பேசவில்லை. நானும் சாப்பிடவில்லை. கட்டுப்போட்ட மண்டையோடு படுத்திருக்கும் மகனின் அருகில் சென்று அமர்ந்து கொண்டேன். வலியின் மயக்கத்தில் அவன் தன்னை மறந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். எனக்கு அவனைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. அவன் மார்க்பை மெல்லத் தடவிக்கொடுத்தேன். அவன் இதயம் மெல்ல மெல்ல அடித்துக் கொண்டிருப்பதை என் உள்ளங்கையும், விரல்களும் தெரிந்து எனக்குச் சொல்லியது.

திடீர் என்று எழுந்து கொண்டு

தேர்ப் பட்டறைக்கு ஓடினேன். நான் செல்வதை என் மனைவி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நான் சென்றதும் அவள் கதவை 'படார்' எனச் சாத்தியது என் காதுகளைக் குத்தியது. என் கவனம் இப்போதும் தேர்ச்சிலைகளில்தான் என்பதை என் மனைவி நன்றாகவே தெரிந்து வைத்திருந்தாள்.

நரசிம்மனுக்கு பக்கவாட்டில் ஒரு சிறிய தூணுக்கு அருகில் பிரகலாதன் நிற்பதுபோலச் செதுக்கி இருந்தேன். முழுவதும் செதுக்கிவிட்டேன். ஆனால் 'கண்கள்' மாத்திரம் திறக்காமல் வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டேன். ஏதோ உள்மன உந்துதலாகக்கூட இருக்கலாம். வீட்டில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் என் மகனின் கண்களை வருடிவிடும் போதுதான் எனக்கு இந்தப் பிரகலாதனின் கண்கள் நினைவு வந்தது.

இப்போது அவன் கண்களை உளியினால் மெல்ல மெல்லச் செதுக்கித் திறந்துவிட்டேன். சிலைக்குக் கண் திறப்பது என்பது அத்தனை புனிதமானது என்று சொல்வார்கள். பிரகலாதனின் கண்களை நான் திறந்து விட்ட சமயம், அவன் என்னைப் பார்த்து 'அப்பா' என்பதுபோல இருந்தது. இவையெல்லாம் உள்மனதின் எதிரொலிதான் என்பது எனக்குத் தெரிகிறது. அதில் ஒரு சுகமும் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

இரண்டொரு நாளில், என்கை உளியால் அடிவாங்கிய என் மகன், போதுமான மருத்துவ வசதி என் ஊரில் இல்லாததால் இறந்தே போனான். அவனுக்காக நான் அழுவே இல்லை. யாருக்காகவும் நான் அழவிரும்பாதவன். கல்நெஞ்சம் அல்ல. கனிவின் முதிர்ச்சியில் யாருக்குமே எந்த இழப்பிலும், வரவிலும் எந்தச் சலனமும் இருக்காது. எனக்கும் என் மனது அன்று அப்படித்தான் இருந்தது. எப்போது பிரகலாதனின் கண்களை என் உளியால் செதுக்கித் திறந்து

விட்டேனோ, அப்போதே அவனோடு, என் மகனோடு, நான் சிரித்துக் கொஞ்சிப் பேசி மகிழ்ந்துவிட்டேன். மண்டையில் அடித்ததற்கு அவனிடம் மன்னிப்பும் கேட்டுவிட்டேன். எந்த உளியால் என் மகனின் மண்டையில் அடித்துக் கண்களை மூட வைத்தேனோ, அதே உளியால் தானே பிரகலாதனின் கண்களையும் இப்போது திறந்துவிட்டிருக்கிறேன். கலைஞனான எனக்கு இந்த இரண்டுமே ஒன்றாகத்தான் தெரிகிறது. ஒருவேளை என் மனதில் உள்ள 'கலை' சாகுமானால் எனக்கும் அமுகை வருமோ என்னமோ. எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் இப்போது நான் கலைஞன். கலையின் அடிமை.

மகன் போனதில் இருந்து என் வீட்டில் ஒப்பாரிதான் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. அவர்களுக்கு இப்போதெல்லாம் என்னையும் பிடிக்கவில்லை. என் தொழிலும் பிடிக்கவில்லை. நான் செய்துகொண்டிருக்கும் இந்தத் தேரும் பிடிக்கவில்லை. எனக்கு இவைபற்றியெல்லாம் ஒரு கவலையும் இல்லை. ஒருநாள், தேர் பட்டறைக்கு என் மனைவி வந்

திருந்தாள். என் முன்னே நின்று கொண்டு வெறி பிடித்தவள்போல ஆடினாள். "நாசமாப் போயிட... யேன் மவனக் கொன்ன ஒன்ன அந்த தெய்வம்தான் மண்டைல தட்டணும்... வயிறு எரியுது... தேராம் தேரு... யேன் வயித்து நெருப்பு... மகன பரிசொடுத்த நெருப்பு... இந்தத் தேர்... நீ செஞ்ச தேர் எரிச்ச நாசமாக்கிப்போட்டும்... சாம்ப லாக்கிப்போவட்டும்..." என்று மண்ணை வாரிப் போட்டு அழுதுகொண்டே சாபமிட்டாள். நான் அவளை ஒன்றும் செய்யவில்லை. கத்திக் கத்தி ஓய்ந்து தானே வீட்டிற்குப்போனாள். நான், என்னோடு வேலை செய்யும் என்பது தச்சத் தொழிலாளிகளுடன் மும்முரமாக வேலை செய்து தேரை 'தேராக்கினேன்'. பக்கத்தில், தூரத்தில் என்றெல்லாம் நின்று கொண்டு, அதன் அழகை, என் கலைத்திறமையைக் கண்டு கண்டு பூரித்துப்போனேன். எல்லாம் இறைவன் செயல். என்னோடு வேலை செய்த அத்தனை பேருக்கும் கோயில் தர்மகர்த்தா பொன்னாடை போர்த்தினார். தலைமைச் தச்ச னாகிய எனக்கு 'வைரமோதிரம்'

போட்டு, பொன்னாடையும் போர்த்தினார். பொன்னாடை காலப் போக்கில் கந்தலாகிப்போனது. ஆனால் அந்த வைரமோதிரம் இப்போதும் உள்ளது.

சித்திரைமாதம், சிதராப் பெளர்ணமிக்கு முன்தினம் புதுத்தேரின் முதல் தேரேரட்டம் கோலாகலமாகப் புறப்பட்டது. அசைந்து அசைந்து நான்கு வீதிகளிலும் ஒரு அழகான பெண்ணைப் போல, பெரிய வீட்டுப் பெண்ணைப் போல, அது சென்று கொண்டிருந்ததைப் பார்த்துப் பார்த்து பரவசம் கொண்டேன். என் மனைவி வீட்டுக் கதவை சாத்திக் கொண்டு உள்ளேயே இருந்துவிட்டாள். தேர் வடம் பிடிக்க ஏக்கூட்டம். ஆணும், பெண்ணும், அய்யரும், பறையரும் அலைமோதினர். சாதிகள் கலந்தன. தேரால் சாதிகள் ஒன்றுசேரும் என அன்று எனக்குப்பட்டது. தெய்வம் தெரிந்தது. தேர் சரியாக இரவு ஒன்பது மணிக்குத்தான் நிலைக்கு வந்தது. கிராமத்துச் சாலைகள் பள்ளமும், மேடுமாக இருந்ததால் இத்தனை நேரமாகிவிட்டது. வடத்தைக் கீழே போட்டுவிட்டு, பூமியைத்

தொட்டு கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டு ஊர்மக்கள் கலைந்துபோய்க் கொண்டிருந்தனர். நானும் தேர் வடத்தைக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டு, தேரின் சக்கரம், சிற்பங்கள், மாவிலை, வாழைமரம், தோரணங்கள் என்று ஒவ்வொன்றாக ரசித்துத் தொட்டுத் தடவித் தடவி பார்த்துக் கொண்டே வந்தேன். இது என் கைவண்ணம் அல்லவா. இதுவும் என்மகன் தானோ. தேரில் உள்ள சிற்பங்களுக்குப் பூசிய மர எண்ணெய் வாசனை எனக்குப் பிடித்திருந்தது. மகனின் வேர்வையைப் போல் இந்த மரஎண்ணெய் வாசனையும் எனக்குப் பிடித்திருந்ததோ என்னவோ.

எங்கள் கிராமத்து பெருமாள் கோவிலின் முதல் தேரோட்டம் மிகச் சிறப்பாக நடந்து முடிந்து விட்டது. இரவு பத்துமணிக்கு தேரில் இருந்து பெருமாள் சாமியை எடுத்துக் கொண்டு, ஊர்மக்கள் வீதிகளில் ஊர்வலமாக எடுத்துச்சென்று விட்டனர். நான், அந்த இரவு முழுவதும் தேரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். தேர்வடம் பிடித்த மக்கள் அனைவரும் தேரின் அழகை, சிற்ப வேலைப்பாடுகளைப் புகழ்ந்த வார்த்தைகள் என் காதுகளில் சுகமாக மீண்டும் மீண்டும் வந்து ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தன. இடையில் என் மகனின் அழகையும் என் காதுகளில் ஒலிப்பதுபோல் இருந்தது. அது: மாயை... சீ... போ... அழாதே என்று விரட்ட எனக்கு இப்போது ஏனோ மனம் வரவில்லை. உள்மனம் இப்படித்தான் பேசுமோ என்னமோ... யார் கண்டது. எனக்கு இப்படி ஒரு அனுபவம். அவ்வளவுதான்."

சென்ற இரண்டு மூன்று வருடங்களாகத் தேரோட்டம் நடப்பதே இல்லை. கோயிலில் வருமானம் இல்லை. மக்களுக்கும் உற்சாகம் இல்லை. அதனால் கோயில் உற்சவங்களும் சரிவர நடப்பதே இல்லை.

தேரின் சக்கரங்களில் நாய்களும், சிலநேரம் மனித நாய்களும் சிறுநீர் கழிப்பதைப் பார்த்துக் கண் சிவந்திருக்கிறேன். பன்றிகள் தேர்ச்சக்கரங்களின் நடுவில்தான் படுத்துக் கொண்டு கூட்டுக்குடும்பம் நடத்துகின்றன. பல நேரங்களில் தேர் தட்டுகளில் மனிதர்கள்... கேடிகள்... பெண்களோடு தவறான உறவு கொண்டிருப்பதை நானே பார்த்து நெஞ்சு வெடித்திருக்கிறேன். "இது தெய்வம் இருக்கும் தேரா... இல்லை தே..." என்று திட்டமனம் வராமல் உள்ளேயே திட்டிக்கொண்டு சென்றிருக்கிறேன். தேரில் ஒரே புழுதி. தேரை மூடி இருந்த தகரத்தை, ஆறுமாதங்கள் முன்பு யாரோ திருடிக்கொண்டு போய்விட்டார்களாம்.

யார் திருடன். அவன் என்ன வேறு கிரகத்து மனிதனா? நாம்தான் திருடர்கள். போலிகள். நேற்று முன் தினம் பட்ட பகலிலேயே மூன்று இளைஞர்கள், இருபது அல்லது இருபத்திரண்டு வயதுதான் இருக்கும், தேரில் உள்ள "நரசிம்மாவதாரச் சிற்பத்தை" திருகி, தட்டி எடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்படி சிலைகளைத் திருடி பட்டணத்தில் விற்கிறார்களாமே. இப்படிப்பட்ட நல்ல கலைப்பொருள்களை திருடிக்கொண்டுபோய் பட்டணத்து ஹோட்டல்களின் வாசலிலும், சிறுநீர்கழிப்பறை முகப்பிலும், படிக்களின் பக்கவாட்டிலும் அழகிற்காக வைக்கிறார்களாமே. அப்படித்தான் இப்போது என் 'நரசிம்மன் சிலையும்' போகப்போகிறது. ஏதோ ஒரு வாசல் படியிலோ, சிறுநீர் கழிப்பறை முன் வாசலிலோதான் இதுவும் கிடக்கப்போகிறது என்று என் மனம் குமுறியது. கோபத்தில் என் வயதான நரம்புகள் புடைக்கக் கத்தினேன்.

"டேய்... யாருடா... தேர் சிலைகளை திருடறது.. டேய் கீழ் எறங்குடா" என் சத்தம் கேட்டு, "சீ.. சீ.. போய்யா... பெரிய சிற்பத்தைக் கண்டுட்டாய் நீ.. கெழட்டுப்பயலே" என்று ஒருவன் தன் வலதுகாலால் என் நெஞ்சில் ஒங்கி உதைத்துக் கீழே தள்ளினான். அவனது கால் விரல் நகம்பட்டு என் நெஞ்சில் ரத்தம் வழிந்தது. அவர்களை என்னால் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. உதவிக்கும் யாரும் வரவில்லை. என் முன்னாலேயே தசாவதாரச்சிலைகளை அவர்கள் பெயர்த்து எடுத்துக்

கொண்டு சென்றார்கள். ஓடவில்லை மெதுவாகச் சிரித்துக் கொண்டே ஒரு 'டாக்கியில்' ஏறித்தான் போனார்கள். நான் துடித்தேன் அடிபட்ட வலியால் அல்ல. நல்ல கலைப்பொருட்கள் திருடு போகிறதே. என் கிராமத்துச் செல்வம் திருடு போகிறதே. என் கையால் செதுக்கிய 'நரசிம்மம்' திருடு போகிறதே. என்றுதான் மனம் குமுறினேன். ராவணனோடு போராடிய ஜடாயு போலத்தான் நான் வீழ்ந்தேன். மெல்ல எழுந்து வீடு வந்தேன். இதற்குள் இரண்டு மூன்று தடவைகள் தலைசுற்றி தெருவில், நடுத்தெருவில் உட்கார்ந்துவிட்டேன். வீட்டில் இப்போது எனக்கு யாருமே துணை இல்லை. மனைவி இல்லை - உறவுகளும் இல்லை. இரவில் தூக்கம் வரவில்லை. எதை எதையோ சிந்தனை செய்தபடி இருந்தேன். மனம் ஒன்று சொல்லிற்று. புத்தி வென்றது. இன்று காலை மூன்று மணிக்கே எழுந்து, பச்சைத் தண்ணீரில் குளித்தேன். தாயிரபரணித் தண்ணீர் சுவையாக இருந்தது. ஆற்றங்கரையில் என்னைத் தவிர யாருமே இல்லை. எனக்கோ காரியத்தில் குறி, அச்சமே இல்லை. வீட்டிற்கு வந்தேன். நெற்றியில் வீபூதி பூசிக் கொண்டேன். கோமணமும், ஒரே ஒரு துண்டும் இருப்பில் கட்டிக் கொண்டேன். மரட்பா வைத்திறந்து 'வைரமோதிரத்தை' எடுத்துக் கொண்டேன். உளியை எடுத்து வைத்துக் கொண்டேன். இரண்டு தகர டப்பாக்களில் மண்ணெண்ணெய் நிரப்பி ஒரு தீப்பெட்டியும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு தேரடி நோக்கி நடந்தேன். தெருவில் மனித

எனக்குப் பிடித்தகதை

நீங்கள் இதுவரையில் படித்த கதைகளுள் உங்களை மிகவும் கவர்ந்த கதையெனக் கருதும் கதை ஒன்றினைத் தேர்வுசெய்து அனுப்பிவையுங்கள். ஒவ்வொரு இதழிலும் ஒவ்வொருவருக்குப் பிடித்தமான கதைகள் பிரசுரமாகும். படைப்பாளி பற்றிய குறிப்பும் விரும்பத்தக்கது.

'அம்மா'

நடமாட்டமே கிடையாது. முன் பெல்லாம் நான்கு மணிக்கு எல்லா வீட்டு வாசல்களிலும் சாணி தெளிக்கும் ஓசை 'சப்.. சப்' என்று கேட்கும். அப்படி ஓர் விழிப்புணர்ச்சி, சுத்தம், கலை அழகு. இப்பவோ... எல்லாமே ஏழு மணிக்கு குரியன் வந்த பிறகுதான், 'சீ.. எனக்கென்ன... எது எப்படி ஆனா என்ன..' என்று சும்மா இருக்க முடியவில்லையே.

மெதுவாக தேரின் பக்கவாட்டுப் படிகளின் வழியாக ஏறினேன். யாரோ இரண்டு பேர்கள் படியில் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் கவனிக்கவில்லை. அவர்கள் மீது காவலை வைத்து விட்டேன். அவர்கள் கும்பகர்ணனின் கொள்ளுப் பேரர்கள் போல, ஒன்றுமே நடக்காதது போல தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தூக்கம் கசமானது. தூக்கம் இல்லாதது. தூக்கம் வந்தால் தூக்கம் இல்லை. எனக்கு இது வேண்டாததோ இல்லை வேண்டியதோ ஆன தூக்கம், எனக்குத் தூக்கமே இல்லை. வயது காரணமில்லை. எத்தனையோ வயதானவர்கள், என்னை விட வயதானவர்கள் கசமாகத் தூங்கி, சுறுசுறுப்பாக எழுந்திருக்க வில்லையா. என்வழி இப்படி வருந்தியது இல்லை. ஆனால் புலம்பியது அதிகம்.

ஒரு நகர டப்பாவைத் திறந்து மண்ணெண்ணெய்யைத் தேரின் மீது பரவலாக விசினேன். இரண்டாவது டப்பாவையும் அதுபோலவே செய்தேன். தீப்பெட்டியை எடுத்து, ஒரு டூச்சி எடுத்து உரசி விசினேன், அவ்வளவுதான், அக்னிதேவன் படபடவென ஒடிஒடி தீயைக் கக்கினான்.

தேர் முழுவதும் தீ. ஒரு பத்து நிமிடத்தில் அகோரத் தீ, 'வவர மோதிரத்தையும்' உளியையும் தீயில் வீசி எறிந்தேன். வெப்பம் என்னைத் தாக்கியது. வெப்பமும், வெளிச்சமும், தாங்காமல் அங்கே தூங்கிக் கொண்டிருந்தவர்கள், துள்ளிக் குதித்து ஓடி வந்தார்கள். பாதி பேர்களுக்கு அப்போது இடுப்பில் வேட்டியே இல்லை. அத்தனை ஓட்டம். தீயை அணைப்பதற்கு பதிலாக அனைவரும் 'ஆ' வென பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

நான் மெதுவாகக் கீழே இறங்கி வரும்போது, சிலர் என்னைப் பிடித்துக் கொண்டனர். என் கண் முன்னாலேயே, ஒரு மின்சாரக்கம்பி அறுந்து, எரியும் தேரில் விழுந்து தீயை அதிகப் படுத்தியது. யாரோ ஓடிச் சென்று மின் இணைப்பைத் துண்டித்திருக்க வேண்டும். செயற்கை ஒளி இல்லாமல், வீடெல்லாம், வீதியெல்லாம் ஒரே இருட்டு. ஆனால் நான் வைத்த தீ அணைய வில்லை. இன்னும் அதை அணைக்க யாராலும் முடியவில்லை. தேர் அரை மணியில் சாம்பலானது. நான் படைத்த கலைச் செல்வம் என் கண் முன்னாலேயே, என் கையாலேயே அழிந்தது. திருடித் திருடி என் தேர், என் கிராமக் கலைச் செல்வம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சித்திரவதைப் படுவதைவிட ஒரேயடியாகச் சாம்பலா கட்டும் என்று நான் இப்படிச் செய்தேன். மக்களுக்குக் கலையில் ஆர்வம் இல்லை, திருட்டை ஒடுக்க னதரியம் இல்லை, ஆண்மை இல்லை, ஆண்மையில்லாத பேடி ஊருக்குக் கலையும் தேவை இல்லை. என்று

தான் நானே என்கையால் தீவைத்தேன்.

"ஏய... கெழுவா... ஒணக்கென்ன புத்தி கெட்டுப்போச்சா" என்னைப் பார்த்து, யார் யாரெல்லாமோ அப்போது இட்டியது எனக்குக் கேட்கத் தான் செய்தது. என் வயதும் பார்க்காமல் யாரோ ஒரு கிராமத்து வாலிபன் என் தலையில் ஓங்கி அடித்தான்.

சரியாக காவலை ஏழு மணிக்கு போலீஸ் வேன் வந்தது. வேனில் இருந்து ஒரு போலீஸ்காரர் இறங்கி நேராக என்னிடம் வந்து, "போய்... நீர் எந்தக் கட்சிக்காரன்யா" என்று கேட்டார். நான் பதில் சொல்ல வில்லை. முகத்தில் குத்தினார். நான் மெலிதாகச் சிரித்தேன். "இந்தக் கொட்டுப் பயலுக்கு என்ன நிமிரு பாதீரா" என்று என்னை வண்டியில் பிடித்துத் தள்ளினார், கையில் விலங்கு மாட்டினார், வண்டி புறப் பட்டது. வண்டி புகையும், தேர்ச் சாம்பல் புகையும் கருகருவென்று கருண்டு பூமியில் இருந்து கிளம்பியது. ஊர் கலங்கி நின்று வேடிக்கை பார்த்தது. எனக்கு என் மனைவியின் சாபம் நினைவு வந்தது.

"வயிறு எரிபுது... மவனப் பறி கொடுத்த வயிறு எரிபுது... தேராம் தேரு... தீ செஞ்ச தேர், என் வயித்து நெருப்பு எரிக்க சாம்பலாக்கட்டும்"

நான் வண்டிக்குள் சாய்ந்து கொண்டேன். வண்டி தாமிர்பரணி ஆற்றுப் பாலத்தைத் தாண்டிச் சென்று கொண்டிருக்கிறது. என் மனம் என்னவோ இன்னும் தெளிவாகத் தான் இருக்கிறது.

நட்புடன்

வணக்கம்.

சிறுகதைச் சஞ்சிகை ஒன்றினை வெளிக்கொண்டு வரவேண்டும் என்ற நோக்கம் இருப்பதற்கு, பல்வேறுவகை அபிப்பிராயங்கள்,

கருத்துப்பரிமாறல்களுக்குப்பின் வடிவம் கொடுக்கவிழைகின்றோம்.

ஏற்கனவே சஞ்சிகைநடத்திய அனுபவம், மாபெரும்

எதிர்பார்ப்புகளோடு பலதரப்பட்ட வாசகர்களையும் வென்றெடுத்து ஒரு குட்டிப்புரட்சியே நடாத்திவிடுவோம் என்ற கனவு கொஞ்சமும்

கிடையாது. படைப்பாளிகள், விமர்சகர்கள் ஆர்வமுள்ளவர்களிடையே மட்டுமேயான தயாரிப்புத்தான்.

படைப்புத்துறையில் ஆர்வமுள்ளவர் என்றவகையில் இச்சஞ்சிகையில் தங்களின் பங்களிப்பையும் நட்புடன் நாடுகின்றோம்.

குமிழ்: சூரிய

குறுகிய செயற்பாடாகையால், செயலுக்கு முன்னர் அதிகம் கதைப்பது அவசியமில்லை. அனாவசியமான கேள்விகள், சந்தேகங்களுக்கு செயலினோடு பதிலளிப்பதே சிறந்தது.

முதல் இதழினை மாசிமாத நடுப்பகுதியில் வெளிக்கொணர்வதாக உத்தேசம். நீங்கள் விசுவம் பட்சத்தில் உங்களிடமிருந்து சிறுகதைகளோ, அல்லது சிறுகதைகள் தொடர்பான கட்டுரைகளோ எதிர்பார்க்கின்றோம்.

உங்கள் பதில் கண்டு அம்மா உங்களுடன் தொடர்பு கொள்வாள்.

ஆர்வமுள்ள உங்கள் நண்பர்களுக்கும் அம்மாவை அறிமுகம் செய்யுங்கள்!

நன்றி

அன்புடன்

11, 1 97

தொடர்புகளுக்கு:

S. Manoharan,

(Esc. E13)

210, Ave. du 8 Mai 1945

93150 Le Blanc Mesnil,

France.

‘படைப்பாற்றல் கில்லாத சமூகம் எழுச்சிகொள்ளமுடியாது’

‘அம்மா’

‘அம்மா’ படைப்பாளிகள், விமர்சகர்களுடன் மட்டும் தனது எல்லையை மட்டுப்படுத்திக்கொள்வாள்.

ஆரவாரங்கள், ஆர்ப்பாப்புக்களுக்கு இடம்கொடாது படைப்பாளிகளை உற்சாகமுட்டலை மட்டும் அம்மா தன் நோக்கக்கொண்டிருப்பாள்.

படைப்பாளிகளிடம் பரஸ்பரம் இறுக்கமான தொடர்புகளை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் படைப்பாளியின் ஆன்மா சோர்ந்துவிடாது குளிர்மைப்படுத்தல் அம்மாவின் பண்பு.

அம்மாவால் சிறுகதை, விமர்சனம் என்ற எல்லைக்குள் மட்டுமே நடந்துகொள்ளமுடியும்.

சிறுகதைகள், தரமான விமர்சனக்கடிதங்களை அம்மா தாங்கிநிற்பாள்.

புதியபடைப்புக்களை மட்டுமே அம்மா வரவேற்பாள்.

அம்மாவின் எல்லை குறுகியதாகையால், அம்மாவில் பிரசுரமாகும் கதையினை ஒரே நேரத்தில் படைப்பாளி இன்னொரு சஞ்சிகை, பத்திரிகைக்கு அனுப்பிவைப்பினும் அம்மா சர்ச்சை கொள்ளாள்.

படைப்பினோடு படைப்பாளியை கிணங்காணும் கின்னொருபடைப்பாளி அல்லது ஆர்வலர் அம்மாவுடன் கிணக்கம் காணாது படைப்பாளியுடன் நேரடித்தொடர்பு கொள்ளும் பொருட்டு, படைப்பாளியின் சம்மதத்தோடு படைப்பாளியின் முகவரியும் படைப்பின் கீழ் பதிவ்ப்படும்.

ஐம்பது பிரதிகள் வரையிலே அம்மா பிரசுரமாவாள். எவரும் போட்டோ கொப்பும் மறு பிரதிசெய்யக்கூடிய வகையில் அம்மாவின் அமைப்பு இருக்கும். எவரும் மறுபிரதி செய்வதற்கு தடையிருக்காது.

படைப்பாளியின் சம்மதமின்றி எவரும் படைப்புக்களை மறுபிரசுரம் செய்யமுடியாது.

அம்மாவிற்கு காலவரையறை கிடையாது.

கிருப்பினும் குறைந்தது கிருமாதத்திற்கு ஒருதடவையேனும் பிரசுரிக்கத் துடிப்பாள்.

27.3.97